

UȘI DUPĂ UȘĂ

Flagstaff - Arizona

Vă salut pe toți în dimineața aceasta. Mă gândeam la ziua când am venit pentru prima dată la Flagstaff. Sunt cam 30-40 de ani de atunci. Îmi amintesc că atunci când am urcat dealul, deși nu era zăpadă, abia am reușit să ajung sus cu vechea mea mașină. Mergeam cam cu 30 km/h deoarece derapam când în stânga, când în dreapta. Vă amintiți desigur ce străzi aveam în vremea aceea. Fratele Carl spune ceva despre o poezie pe care am făcut-o cu privire la Fordul meu, dar aici nu este loc pentru glume.

Suntem bucuroși pentru că în dimineața aceasta am auzit o mulțime de mărturii frumoase. A vorbit și un predicator spaniol al cărui fiu a cântat ceva aici. Nu a fost minunat pentru un copil de șase ani? A fost cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată la un copil de șase ani. Frații au uitat să vă anunțe că acest frate ține adunări în orașul vostru, și dacă nu mă înșel, cred că aceste adunări vor avea loc și în biserica Domnului, „Adunarea lui Dumnezeu”. Sunt sigur că se va bucura de prezența voastră acolo. Cât durează adunările, frate? Până duminică. Astăzi vor fi cântate cântece și sunteți invitați cu toții acolo, începând de la ora 19.30.

Ne-ai putea spune adresa, frate? Este aici în Flagstaff, pe Est Elay Street, 113. L-ai adus și pe băiat? Nu. Atunci va cânta tatăl lui. Cântă la fel de frumos ca și el? Atunci este bine, căci așa ceva se întâlnește rar. De obicei numai unul din familie are talent, dar asta a venit prin post și rugăciune. Este foarte frumos. Dacă ar fi așa în toate familiile americane am putea concedia poliția. Da, am fi deja în mia de ani și totul ar fi bine. Așa este. Atunci n-ar mai fi moartea, nici bolile, durerile și ispitele Satanei, pentru că am fi la Hristos.

Suntem foarte bucuroși pentru toate mărturiile pe care le-am auzit.

Am avut privilegiul de a mă întâlni pentru prima dată cu fratele Earl, iar aseară ne-am bucurat împreună cu el și cu soția lui. Ea a participat la mai multe adunări de vindecare și a fost vindecată de Domnul. Spunea că a fost pe platformă la ultima adunare, dar în mod ciudat nu mi-am putut aminti nicicum de fratele Earl deși spunea că am dat mâna cu el.

Aseară am stat la geam și l-am așteptat, iar la un moment dat am văzut un bărbat mare cu mustață neagră, așa că am zis: „Iată-l că vine!” dar fiul meu, Billy, mi-a răspuns: „O, acela nu este fratele Earl. El este mai tânăr decât bărbatul care vine. Ieri am avut ocazia să merg acasă la el și am cunoscut-o și pe nevasta lui.”

Acesta este un loc minunat, iar eu voi spune întotdeauna „Flagpole”, în loc de „Flagstaff”, pentru că este așezat sus pe deal. Ieri când am părăsit Tucsonul erau 25° C, iar azi dimineață a trebuit să mă îmbrac cu paltonul. Dacă printre noi este și cineva din Texas, se poate mândri cu aceasta, pentru că în Texas este la fel ca la noi în Arizona, este adevărat? Da, așa este.

Cred că mulți dintre voi l-au cunoscut pe bunul meu prieten, fratele Bosworth. El a fost unul dintre cei mai binecuvântați bătrâni, iar într-o zi m-a întrebat:

„Frate Branham, știi ce înseamnă cuvântul „comuniune”?”

„Cred că da, frate Bosworth”, i-am răspuns eu, iar el a continuat:

„Înseamnă că într-o barcă stau doi oameni și își împart ceva.” „Comuniune” înseamnă „a primi și a da mai departe”, a împărți cu fratele Carl Williams, cu fratele Outlaw și cu toți ceilalți frați.”

Fratele Jimmy Outlaw a fost unul dintre primii frați care m-au sprijinit în adunările

din Arizona, și de atunci suntem prieteni buni. Le sunt recunoscător pentru aceasta tuturor fraților și predicatorilor de aici. Nu am timp să dau mâna cu fiecare dintre ei, deși doresc aceasta, dar am venit aici ca să avem părtășie împreună.

Îmi amintesc de conferința de la Phoenix, a oamenilor de afaceri creștini, care s-a ținut în clădirea Cheplar, unde am avut privilegiul să vorbesc și eu. Aceasta este prima organizație de care m-am atașat. De fapt nu este o organizație, ci doar o asociație a oamenilor de afaceri.

Acum o văd pe doamna care a cântat cântecul de adineaori. I-am auzit pe mulți încercând să cânte, dar doamna are o voce care a putut ține foarte bine tonul. Mi-a plăcut mult pentru că este foarte, foarte frumos. Mi s-a spus că doamna este soția unui predicator. Frate, s-o lași să-ți cânte în fiecare seară până când adormi. Ar fi foarte bine.

Azi dimineață mi-am amintit o mică întâmplare. Mie îmi place să merg la pescuit și la vânătoare. De altfel, unul din motivele pentru care stau aici, în Arizona, este ca să mă duc la pescuit și la vânătoare, pentru că îmi place. Odată pescuiam la New Hampshire. Cred că aici sunt mulți bărbați și femei cărora le place pescuitul. De fapt ne place tuturor.

Aveam cu mine un cort micuț pe care l-am cărat până sus, acolo unde nu poți merge cu greutate mare. Acolo râurile sunt pline de păstrăvi, mulți dintre ei având 14-17 cm. lungime. De multe ori merg acolo numai din plăcerea de a-i prinde și de a-i lăsa înapoi în apă. Numai dacă omor vreunul din greșeală îl iau cu mine și-l mănânc. Pe malul apei sunt crescute sălcii așa că de câte ori arunc undița mi se agață în vreo creangă. Din pricina aceasta m-am hotărât să iau cu mine un topor ca să le tai pe toate. Am privit de jur împrejur și deodată am văzut un baraj de nutrii care stăteau acolo și așteptau să primească momeala. Le-aș fi dat cu plăcere părul meu, dar din păcate nu am prea mult.

Într-o dimineață m-am trezit devreme și m-am dus să tai acele sălcii. După ce am

doborât vreo trei sau patru am simțit că mi-e foame așa că am pornit înapoi spre cort. Eu nu sunt un bucătar prea bun și i-am spus soției că nu pot face nimic fără să nu ard oala la fund.

Când m-am apropiat de locul de popas, am văzut că în micuțul meu cort intraseră o ursoaică și cei doi pui ai ei. Se vorbește mult de dezordine, dar voi nu veți ști ce înseamnă cuvântul dezordine până nu veți avea un ursuleț în cortul vostru. Nu-i rău că mănâncă, problema este că strică tot. În cort aveam o sobiță mică de ciobani. Ursuleții s-au urcat pe ea și au sărit și s-au legănat până au dărâmat-o. Pușca mea de calibru 22 era în cort, iar la mine nu aveam decât toporul. Când am ajuns, ursoaica tocmai ieșea afară și a început să-și cheme puii. Unul a ieșit imediat, în goană, dar celălalt a rămas înăuntru.

Era în luna mai așa că puii erau încă micuți. Puiul rămas în cort stătea cu spatele spre mine și făcea ceva, așa că m-am gândit: „Oare ce face acolo?” Atunci am observat că ursoaica mă privea cu atenție de aceea m-am uitat în jur să văd cât de departe este cel mai apropiat pom. Știți, ele devin foarte periculoase când cred că puii le sunt în pericol; nu se lasă convinse de nimic. Am privit-o cu atenție și am văzut că continua să-și cheme puiul. Trebuie să aveți parte de așa ceva ca să știți cum sună chemarea ei. Ea îl chema dar puiul n-o lua deloc în seamă.

M-am gândit la arma mea, dar imediat mi-am zis: „Nu! Dacă o împușc pe mamă, las doi orfani în pădure.” Apoi arma mea de calibru 22 nu era destul de puternică pentru ea. De multe ori nici nu percuta de aceea trebuia s-o armez de 3-4 ori până trăgea. Astfel, m-am gândit că cea mai bună soluție ar fi să mă urc în copac dacă văd că vine spre mine. „Mă voi urca în copac, voi rupe o creangă și îi voi da peste nas, fiindcă ursul este foarte sensibil.” Totuși, mi se părea ciudat că micuțul se încăpățâna să stea în cort, de aceea mă tot întrebam: „Oare ce face acolo?” M-am apropiat încetisor de el privind tot timpul spre mamă. Știți ce făcea puiul de urs? Mie îmi plac foarte mult gogoșii. Nu-mi prea reușesc, dar îmi place să-i mănânc. Voi știți că eu am fost baptist, de aceea nu țin deloc la stropire, ci îmi place să-i botez bine, adică îi bag cu totul în sirop. Din pricina aceasta mi-am pus o găleată de doi litri cu sirop pentru gogoși. Ursulețul era cam atât de mare (fratele Branham arată). După cum știți urșilor le place tot ce este dulce, iar el a găsit găleata mea

cu sirop. O ținea cu lăbuțele din spate, iar pe cele din față le băga în găleată și le lingea. Dacă aș fi avut un aparat de fotografiat la mine, în dimineața aceasta aș fi putut să vă arăt poza.

Da, el stătea acolo, își băga lăbuțele în găleată și le lingea. Am început să strig: „Pleacă de acolo!” dar el nici nu m-a luat în seamă, ci a continuat să lingă până când găleata a rămas goală.

Am mai strigat o dată la el, iar când s-a întors spre mine nici nu putea să-și deschidă ochii pentru că-i erau lipiți din pricina siropului. Peste tot: pe cap, pe burtă și pe lăbuțe era numai sirop. A pornit spre maică-sa clătându-se, iar când a ajuns la ea, ursoaica a început să-l lingă. Lor le fusese frică să vină la găleată, dar acum ea și celălalt pui îl lingeau de zor.

Privindu-i, m-am gândit: „Aceasta este la fel de bună ca o adunare pentecostală de modă veche, cu o mulțime de bucurii și lucruri minunate, folositoare și altora. Aceasta este părtășia curată în care venim cu toții și ne băgăm mâinile până la cot în vasul cu binecuvântările Domnului.”

Sunt sigur că aceasta veți găsi și la „Adunarea lui Dumnezeu” dacă veți merge acolo. Domnul să vă binecuvânteze. Cred că nu v-ați supărat pentru ceea ce am spus când am fost ultima dată la Phoenix. Mă refer la gluma aceea referitoare la un predicator care timp de douăzeci de ani a predicat în fiecare duminică câte douăzeci de minute. Toți se mirau cum este posibil așa ceva, dar într-o zi el a predicat vreo patru ore fără oprire. Imediat diaconii l-au tras deoparte și i-au spus: „Pastore, noi te iubim cu adevărat și găsim mesajele tale minunate. Te cunoaștem și știm că ai fost tot în frunte; știm că în fiecare duminică ai predicat câte douăzeci de minute, dar în dimineața aceasta au fost patru ore. Ce înseamnă aceasta?”

„Am să vă spun, fraților. De fiecare dată când eram chemat pe podium să țin o predică, luam o bomboană în gură și o băgam sub limbă. Ea se termina în douăzeci

de minute și astfel știam că trebuie să termin, dar în dimineața aceasta am făcut o greșeală: în loc de bomboană am luat un nasture.”

De curând frații Carl Williams și Jewel Rose, cu care sunt prieten bun, au fost în oraș și mi-au cumpărat un nasture de mărimea aceasta, dar să știți că nu-l am în gură.

Îl cunoaște cineva pe dr. Lee Vayle? Cred că da. El este doctor în teologie și a fost predicator la bapțiști. Este un frate bun și învățat, iar înainte a fost director.

Eu i-am trimis benzile cu cele șapte biserici, deoarece dialectul meu de Kentucky nu va fi primit prea bine de cei ce vor citi cartea, și l-am rugat să o corecteze din punct de vedere gramatical. După ce a terminat, el mi-a trimis-o de câteva ori ca să mai adaug câte ceva, iar odată m-a întrebat:

„Pot scrie o carte cu comentariile mele?”

„Este în ordine, frate Lee.”

„Aș dori să menționez că vreau să nu fie vândută, ci să se împartă gratuit,” a continuat el.

„Atunci cu siguranță va fi în ordine.”

Cam zece oameni au plătit prețul necesar editării lor, fiecăruia revenindu-i câte 1500 de dolari, iar din câte știu, sunt cam 10.000 de exemplare. Au ieșit de la tipar acum câteva zile și am primit și eu 2-3 exemplare. Le-a adus Billy și au început să le împartă, dar nu am avut timp să citesc nici măcar un rând, așa că nici nu știu ce s-a scris.

Vedeți, acest lucru se face prin credință și sunt sigur că dacă doriți un exemplar îl veți primi gratuit. Trebuie doar să scrieți și o veți primi. Cartea este intitulată: **„Prorocul secolului XX”**.

Am observat că din fotografia de pe prima pagină s-a tăiat, dar mulți dintre voi ați văzut-o și o cunoașteți, pentru că este vorba de fotografia care s-a făcut la Houston, Texas cu Îngerul Domnului.

Chiar acum mi-a venit ceva în minte. Câți dintre voi ați mai fost la adunările mele? Se pare că toți. Cred că m-ați auzit spunând adesea că deasupra cuiva este o umbră. Dacă cineva vă spune așa ceva și nu este adevărat, înseamnă că nu Domnul este în acea lucrare. Voi știți că Domnul nu are nici o legătură cu minciuna, ci legitimează numai Adevărul. El l-a întâlnit pe Moise în pustie atunci când Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc ce ieșea din mijlocul unui rug și i-a cerut să-l scoată poporul din robie. Cei ce l-au urmat pe Moise au ajuns la Sinai, iar Domnul a venit pe munte în aceeași flacără de foc, confirmând că tot ce le-a spus Moise era adevărat.

Vedeți, Dumnezeu procedează întotdeauna la fel. Astfel, Lumina de aici este în legătură cu Dumnezeu deoarece se întâmplă aceleași lucrări ca și atunci când a fost El pe pământ.

Vă amintiți când am spus: „Peste persoana aceasta văd o umbră neagră: umbra morții!”? Câți dintre voi își mai amintesc? Atunci era în adunare un bărbat curios care a făcut o fotografie pentru a vedea dacă într-adevăr este vreo umbră deasupra acelei femei. Doamna căreia i-am spus acele cuvinte stătea foarte aproape de bărbatul cu aparatul de fotografiat, iar el i-a făcut o fotografie.

Eu am spus: „Doamna de aici se numește Sounds și umbra morții este deasupra ei pentru că are cancer.” Când a auzit aceasta, bărbatul a făcut fotografia iar în ea se poate vedea acea umbră întunecoasă care este moartea prin cancer.

Puțin după aceea Duhul Sfânt a vorbit din nou. Din fotografia din carte este tăiată o parte, de aceea s-a lăsat o pagină albă, dar în exemplarul viitor va fi trecută și aceea.

Cred că această carte a fost tipărită de „The Voice of Healing” și este gratuită. Cei care au sponsorizat tipărirea ei au plătit câte 1500 de dolari fiecare, pentru ca voi s-o puteți primi gratuit. Este o carte mică și frumoasă.

Eu n-am reușit s-o citesc, dar Tatăl o cunoaște, iar ceea ce contează este ca noi să privim întotdeauna numai după Adevăr, pentru că Isus a spus: *„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu.... veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face slobozi.”* (Ioan 8.31). El este Adevărul.

Isus, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul Cuvântului pentru că El era Cuvântul făcut trup: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”* (Ioan 1.1+14). El a fost Adevărul pentru că Cuvântul este Adevărul. Amin.

Mai mult, vedem cum în aceste zile din urmă, El se întoarce prin această mare mișcare a lui Dumnezeu care s-a răspândit în toată națiunea și în toată lumea, adunându-și un popor ca Mireasă a Sa. Acesta este adevărul. Acum câțiva ani se spunea că nu există vorbire în limbi și că este ceva absurd, dar Dumnezeu a dovedit că ea este adevărată.

Cred că sora care a vorbit cu copiii despre botezul lor, a spus azi dimineață: *„Poți să auzi adesea pe cineva vorbind în limbi, dar să auzi o cântare în limbi este ceva minunat.”*

Îmi amintesc și acum de prima mea experiență de felul acesta, trăită la „Redigan Tabernacle” din Fort Wayne, Indiana. Am predicat acolo după moartea fratelui B. E. Redigan și am ținut un serviciu de vindecare. Au fost prezenți și frații Bosworth și

Paul Rader. Cred că mulți dintre frații care sunt mai în vârstă decât mine îl cunosc pe fratele Paul Rader. El a fost baptist ca și mine și am fost prieteni buni.

După predică, am dorit să mă rog pentru bolnavi. O doamnă a adus un băiat schilod, iar în timp ce traversau platforma, Domnul a dat o vedenie în legătură cu problema băiatului. Atunci am rugat-o pe femeie să-l aducă la mine. Vă povestesc aceasta în legătură cu ceea ce a spus acea soră, ca să vedeți că într-adevăr cântarea în limbi este minunată; este o adevărată minune venită din slava lui Dumnezeu.

Vreau să vă spun că făgăduința pe care a primit-o Noe de la Dumnezeu, nu ne folosește la nimic astăzi. El i-a dat lui Moise o făgăduință, dar noi nu putem aduce mesajul lui Moise, așa cum nici Moise nu a putut aduce mesajul lui Noe. Nu putem aduce nici mesajul lui Luther sau al lui Wesley, pentru că trăim într-un alt timp, iar Dumnezeu a dat pentru fiecare epocă Cuvântul Său.

În fiecare epocă El a trimis pe cineva ca să confirme Cuvântul Său și să dovedească că este adevărat, dar am putut vedea că de fiecare dată s-a întâmplat ceea ce a spus Isus când a fost pe pământ: *„Voi împodobiți mormintele prorocilor pe care i-au omorât părinții voștri.”* (Matei 13.29).

După cum cred că știți, rudele mele sunt catolice, iar Biserica Catolică susține că sfântul Patric a fost catolic, dar el a fost tot atât de catolic cum sunt eu. Tot ei vorbesc despre Ioana d'Arc, care a fost arsă pe rug chiar de înaintașii lor, pentru că avea vedenii. Noi știm cu toții aceasta. Apoi, după vreo două sute de ani au scos din morminte oasele preoților care au făcut lucrul acesta cu ea și le-au aruncat în fluviu în semn de pocăință pentru fapta lor, dar prin aceasta nu au rezolvat nimic, deoarece merg mai departe tot așa.

Oamenii îi mulțumesc tot timpul lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și privesc spre ceea ce va face, dar nu văd ce lucrează în prezent. Acesta este motivul pentru care omul firesc nu se schimbă deloc.

În ce ne privește, noi am recunoscut mesajul dat pentru astăzi și care spune: „leșiți afară din Babilon și grăbiți-vă să fiți umpluți cu Duhul Sfânt! Pregătiți-vă candelile și priviți în sus pentru că mântuirea voastră este aproape.”

Pentru mulți oameni din denominațiuni chemarea Numelui Domnului este ceva străin, dar noi nu avem nimic împotriva lor. Ei sunt oameni buni și manierați și sunt părtași cu noi la Evanghelie, deoarece Isus a spus că „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu este atras de Tatăl Meu; și tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine.*” (Ioan 6.44+37).

Noi suntem răspunzători de un singur lucru: să semănăm Sămânța Sa. Pilda spune că această sămânță a căzut în patru tipuri de pământ: o parte a căzut lângă drum, alta între spini și alta pe stâncă, dar o parte a căzut în pământ bun și a adus roade: un bob a adus o sută, altul a adus șaizeci și altul treizeci.

Noi suntem semănătorii seminței, dar Cel ce hotărăște unde cade fiecare bob este Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care rugăciunea noastră în dimineața aceasta este ca sămânța să cadă acolo unde se află cineva care s-o primească.

Acum aș vrea să vă povestesc până la sfârșit mărturia mea despre femeia aceea. Băiețelul acela bolnav era de vreo 10-12 ani, poate era chiar mai mic pentru că mama lui îl purta în brațe. Ea a venit și mi l-a dat, iar în momentul în care m-am rugat pentru el, copilul mi-a sărit din brațe și a început să alerge pe platformă. Au fost prezenți în jur de 3500-4000 de oameni. Mama băiețelului se așezase pe un scaun din primul rând, iar când și-a văzut copilul vindecat pe deplin, a leșinat și a căzut în față.

Cred că ați auzit de menoniți. Nu știu dacă aveți și pe aici, dar sunt niște oameni plăcuți și buni, iar femeile lor își poartă părul lung. Ați știut că nu există nici o crimă care să fi fost făcută de vreun menonit? Ei au un lucru foarte bun, care din păcate lipsește la mulți dintre noi: menoniții își cresc copiii într-un singur fel: așa cum trăiesc ei.

În adunare se afla o fată menonită. Domnișoara era o pianistă vestită și foarte frumoasă. Avea părul lung și blond și-l purta legat pe spate. Fiind menonită, ea nu știa aproape nimic despre experiențele penticostale, dar când l-a văzut pe băiețel alergând pe platformă, pe deplin vindecat, și-a ridicat mâinile spre cer. Eu știu că există mult fanatism, dar nădăjduiesc să nu mi se spună că și ceea ce s-a întâmplat acolo a fost fanatism. Nu sunt mincinos iar dacă sunt cumva greșit în vreo privință, sunt greșit din neștiință și nu intenționat.

Când tânăra și-a ridicat mâinile, părul i s-a desfăcut și i-a căzut pe spate, iar ea a început să cânte într-o limbă necunoscută:

„Doctorul cel mare ne este aproape,

Isus cel drag și scump”.

Atunci clapele pianului au început să cânte singure intonând aceeași melodie, în timp ce oamenii alergau din toate părțile la altar plângând. Fata aceea stătea acolo cu mâinile ridicate cântând în limbi necunoscute, iar pianul continua s-o acompanieze cântând singur:

„Doctorul cel mare ne este aproape,

Isus cel drag și scump.

El este aici cu mângâierea Lui,

Nu-i mântuire în afară de El.”

Oh! „*Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.*” (1 Corinteni 2.9).

Știți la ce mă gândesc? De ce să luăm ceva asemănător sau o imitație când cerul este plin de puterea originală a lui Dumnezeu care eliberează sufletul și poate face totul pentru noi? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Am uitat să vă spun de unde puteți comanda cartea: este vorba de căsuța poștală 325 din Jeffersonville. Dacă scrieți sau vizitați adunările de acolo, vi se vor da.

Sunt foarte mulțumit pentru că putem avea aceste momente de părtășie.

Azi dimineață m-am gândit la o mică povestire despre Zacheu. Este o povestire pe care am spus-o de multe ori la comercianții creștini și cred că mulți dintre voi au auzit-o. Bărbatul acesta nu credea deloc în darul deosebirii. Desigur, astăzi, la fel ca în toate epocile, există și originalul și imitația, iar noi trebuie să ne obișnuim cu lucrul acesta, fiind conștienți că oamenii care caută sincer și din toată inima adevărul Scripturii, Îl vor găsi.

Pe vremea când își făcea slujba doamna Aimee Semple McPearson, aproape fiecare femeie care predica purta o haină ca a ei și își ținea Biblia ca ea. Uitați-vă cât de mulți „Billy Graham” există astăzi în țară, dar voi știți că Billy Graham nu ar putea să vă ia niciodată locul. Eu nu pot să iau locul lui și el nu-l poate lua pe al meu: nu pot să iau locul vostru și voi nu puteți să-l luați pe-al meu, deoarece fiecare dintre noi este un unicat. Dumnezeu v-a creat așa cum sunteți; v-a creat pentru un anumit scop. O, de ne-am găsi locul și de am rămâne acolo! Dacă însă încercăm să facem altceva, ne deplasăm pe un alt teren și stricăm tabloul lui Dumnezeu

Să-l lăsăm pe Billy Graham în lumea denominațiilor de astăzi pentru că „el este

cel care are mingea”, cum se spune în fotbal. Dacă încercați să luați mingea de la un jucător de-al vostru, vă puneți echipa în încurcătură. Apărați omul cu mingea! Apărați-l și țineți-i departe de el pe jucătorii adversi, căci atunci el poate fugi înainte și va marca.

Atunci va veni Isus și totul va lua sfârșit. Domnul să vă binecuvânteze.

Am vrut să vă spun ceva despre Zacheu. Vi l-am descris cum stătea acolo sus în pom, fiind ascuns privirii de frunzișul des din jur. Apoi, după ce i-a vorbit Isus, s-a dat jos, s-a dus acasă cu El și a devenit un membru la adunarea oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline.

În cazul în care în dimineața aceasta se află și printre noi un Zacheu, nădăjduiesc că va urma și el acest exemplu bun și va deveni un membru al adunării oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Voi spuneți: „Evanghelia deplină?”

Da, pentru că Isus nu ar fi predicat nimic altceva decât Evanghelia deplină. Este adevărat? Cu siguranță, deoarece El a fost Evanghelia deplină (așa-i) și nu putea să se tăgăduiască pe Sine însuși.

Mi-am notat câteva texte din Biblie pentru o temă scurtă, așa că aș vrea să aveți puțină răbdare pentru că va dura doar câteva minute.

Puțin mai înainte v-am povestit despre un ursuleț care și-a băgat lăbuțele în găleata cu sirop, de aceea aș vrea să lăsăm totul deoparte și să ne gândim cum putem primi puțină încredere.

Înainte de a pătrunde în adâncimile Cuvântului, haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune, căci nu avem dreptul să ne apropiem de Cuvânt înainte de a sta de vorbă cu Autorul Lui. Și în timp ce stăm cu ochii închiși și cu

capetele plecate, aş vrea să ne deschidem şi inimile. Este cineva care doreşte să ne gândim la el în timpul rugăciunii? Ridicaţi mâinile.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. El vede mâna voastră ridicată şi ştie ce aveţi în inimă.

Scumpul nostru Dumnezeu, Îţi mulţumim pentru clădirea aceasta în care putem să ne adunăm ca şi copii ai Tăi, pentru a ne vorbi şi pentru a avea părtăşie împreună.

Tată, noi ne dăruim lui Hristos aşa cum suntem şi dorim să ne asemănăm tot mai mult cu El.

Aici în apropiere, stau fraţii slujitori, bărbaţi care sunt mult mai capabili decât robul Tău nevrednic să aducă acest Cuvânt, Doamne, dar sorţul m-a ales pe mine.

Tată, Te rog să-mi închizi gura atunci când vreau să spun ceva ce nu este în voia Ta, aşa cum ai făcut cu leii din groapa în care a fost aruncat Daniel. Adu-Ţi aminte de noi toţi şi de fiecare predicator. Te rog şi pentru „Adunarea lui Dumnezeu” din oraşul acesta, Doamne. Dăruieşte-le o trezire astfel ca tot oraşul să fie cuprins de puterea lui Dumnezeu şi toţi locuitorii lui: părinţii şi copiii care hoinăresc pe străzi să fie aduşi la tronul lui Dumnezeu ca să fie umpluţi de Duhul Sfânt.

Te rugăm să îngădui ca marele Duh Sfânt să vorbească în mod tainic inimii tuturor bărbaţilor, femeilor, băieţilor şi fetelor prezenţi în dimineaţa aceasta în adunare, unde suntem ocrotiţi de zăpada de afară.

Poate sunt unii care odinioară Te-au primit, dar apoi s-au îndepărtat de Tine. Adu-i înapoi în dimineaţa aceasta, Tată.

De asemenea Te rog pentru adunarea aceasta, pentru fratele Carl, pentru soția lui și pentru toți ceilalți frați. Dăruiește-le, Doamne, Pâinea vieții acum când vom deschide paginile Cuvântului, deoarece știm că nu avem voie să explicăm Biblia prin înțelepciunea noastră. Tu n-ai nevoie de ajutorul nostru pentru tălmăcirea Cuvântului, ci ești singurul Lui Interpret.

Astfel, Tu ai spus: „Să fie lumină!” și a fost lumină. Ai spus: „Fecioara va rămâne însărcinată...” și așa a fost. „În zilele din urmă Duhul Meu se va revărsa peste orice făptură...” și ai făcut-o. Lumea poate spune orice vrea, căci Tu îți tălmăcești singur Cuvântul și nu ai nevoie de ajutorul nimănui pentru aceasta. Da, Tu ești Cel care-L tălmăcești, împlinindu-L.

Doamne Isuse, vino în inimile noastre și arată-ne lucrurile de care avem nevoie astăzi, căci Te rugăm aceasta, Tată, în Numele lui Isus. Amin.

Acum puteți să vă deschideți Bibliile. Cred că niciodată n-am adus vreun mesaj fără să citesc mai înainte din Biblie, deoarece Cuvântul Său nu poate da greș pentru că El este Dumnezeu.

Dacă va fi cu voia Domnului, timp de 30-40 de minute, ne vom adânci într-un text micuț.

Vom deschide la **Apocalipsa capitolul 3** și vom citi începând **de la versetul 14**. Voi citi partea care conține un mesaj pentru biserica din Laodicea. Eu cred și nădăjduiesc că cei ce sunt umpluți cu Duhul Sfânt sunt încredințați că noi trăim în ultimele zile, în epoca bisericii din Laodicea. Ascultați care este Cuvântul Domnului cu privire la starea Bisericii din timpul acesta:

„Îngerului Bisericii din Laodicea, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:

„Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă urâciunea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!

Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.

Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe scaunul Meu de domnie după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul!” (Versetele 14-24).

Domnul să binecuvânteze Cuvântul citit.

Voi intitula tema despre care vreau să vorbesc acum: **„Uși după ușă”**. Sunt doar câteva cuvinte, de aceea s-ar putea ca cineva să spună: „Frate, nu crezi că este o temă cam scurtă pentru cele o sută de suflete prezente aici?”

Într-adevăr, titlul este cam scurt, dar nu are nici o importanță cât este de lung sau de scurt, ci contează ce conține el.

Nu demult, în timp ce căuta prin niște lăzi din podul casei lor, un băiețel din Louisville a găsit un timbru vechi. Primul gând care i-a venit în clipa aceea, a fost că va primi pentru el o înghețată și pentru că pe strada lor stătea un colecționar de timbre, a alergat la el și i-a zis:

„Ce-mi dai pe timbrul acesta?”

Văzând că băiețelul este grăbit, colecționarul i-a răspuns: „Îți dau un dolar.” Copilul i l-a vândut imediat, gândindu-se că l-ar fi dat și pentru cinci cenți, deoarece tot ce dorea era să-și cumpere o înghețată.

Colecționarul acela l-a vândut însă cu cinci sute de dolari, iar în câteva săptămâni prețul timbrului s-a ridicat la câteva mii de dolari.

Vedeți, bucata aceea mică de hârtie nu ar fi avut nici o valoare, nici nu v-ați fi aplecat s-o ridicați de jos, dar ceea ce conținea ea, era de mare valoare.

Așa este și cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu: pe noi nu ne interesează hârtia, cât este ea de mare sau de mică, ci ne interesează ceea ce scrie acolo, deoarece un singur Cuvânt al Lui poate salva lumea.

Acum câteva zile am citit o întâmplare care s-a petrecut în timpul președintelui

Lincoln. După părerea mea, bărbatul acesta a fost unul dintre cei mai mari președinți ai națiunii noastre. Nu spun aceasta pentru ca era din Kentucky, ci pentru că a fost un om bun și drept care a luptat tot timpul pentru îndeplinirea unui țel. Eu i-am iubit întotdeauna pe oamenii care au un țel în viață; îmi plac cei care au un scop pentru care luptă și nu se mulțumesc să spună: „Fie ce-o fi și vină ce-o veni!” Sus și înainte!

Lincoln a fost omul care nu a permis nimănui să-i stea în cale, deoarece avea un țel pe care trebuia să-l realizeze.

Aș dori ca fiecare creștin să fie așa. Recunoașteți care vă este scopul și străduiți-vă să vi-l realizați. Voi, mădularele acestei biserici, să nu ziceți niciodată: „Păi, noi luăm Cina împreună, o dată pe lună sau în fiecare săptămână.” Viața voastră trebuie să aibă un sens, pentru că Dumnezeu v-a pus aici cu un scop. Faceți ceva cu ea, pentru că fiecare mădular al Bisericii trebuie să facă ceva. Dacă în oraș a luat ființă o adunare nouă, înseamnă că are un anumit scop.

Se spune că în timpul lui Lincoln, a luat parte la război și un tânăr, iar într-o zi, nu știu din ce motive a părăsit postul în care trebuia să stea de pază. Fiind găsit vinovat, a fost condamnat la moarte prin împușcare, dar un camarad care îl iubea foarte mult s-a dus la domnul Lincoln, care în vremea aceea era președintele Statelor Unite, și l-a rugat pentru grațierea prietenului său. Lincoln se trăgea din statele din sud și era un bărbat înalt, slab și bărbos, iar când l-a văzut coborând din trăsură a alergat spre el și i-a spus:

„Domnule Lincoln, cunosc un tânăr care va fi executat peste două zile pentru că și-a părăsit postul în timpul unui atac. Nu este un băiat rău, dar din pricina împușcăturilor și a morților pe care i-a văzut în jur, a avut un moment de rătăcire. A fost atât de impresionat de ceea ce a văzut, încât s-a ridicat și a început să fugă urlând. Domnule Lincoln, numai semnătura dumneavoastră pe o coală de hârtie îl mai poate salva, de aceea, vă rog să-l grațiați.”

Desigur, acest gentleman creștin a luat imediat bucata de hârtie și a scris pe ea: „Saudsa este grațiat”, după care a semnat: „Abraham Lincoln, Președintele Statelor Unite.”

Mesagerul a plecat cât a putut de repede înapoi, a intrat în celula prietenului său și i-a spus:

„Ești liber, pentru că am aici grațierea semnată de domnul Lincoln.”

„Cum poți să vii aici și să-ți bați joc de mine când știi bine că mâine trebuie să fiu executat? Ia hârtia aceasta de aici, pentru că eu nu am primit nici o grațiere.” a răspuns condamnatul.

„Nu vreau s-o primesc, pentru că mă amăgești doar. Dacă aceasta ar fi cu adevărat semnătura președintelui, ar trebui să aibă și sigiliul lui.”

„Dar aceasta este semnătura lui!”

„De unde să știu eu că este într-adevăr semnătura lui și că nu îți bați joc de mine? Vrei să mă amăgești doar ca să trec mai ușor peste situație,” a răspuns tânărul, după care i-a întors spatele plângând, iar a doua zi a fost executat deși președintele îi semnase grațierea. Cum a fost posibil așa ceva?

A urmat un proces la Tribunal. Desigur, uneori noi nu suntem de acord cu sentințele date de tribunale, dar trebuie să ne supunem lor. După ce a fost dezbătut cazul acelui tânăr executat, Curtea a hotărât: „Dacă nu este acceptată grațierea, cel condamnat nu poate fi eliberat!”

Așa este și cu Cuvântul lui Dumnezeu. El aduce grațierea numai dacă este primită

cu credință. Cuvântul lui Dumnezeu este puterea lui Dumnezeu doar pentru cei care Îl cred și-L primesc.

Poate ziceți: „O, dar L-au cam încurcat din pricina atâtor traduceri!” Cu toate acestea, pentru mine El este tot Cuvântul lui Dumnezeu: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci*” și El este legat de Cuvântul Său, iar într-o zi va judeca biserica prin acest Cuvânt.

Dacă Dumnezeu va judeca lumea prin Biserica Catolică, așa cum se spune, atunci prin care dintre ele o va face căci toate se deosebesc între ele? Dacă o va judeca prin Biserica Metodistă, înseamnă că voi, baptiștii, sunteți pierduți, iar dacă o va judeca prin Biserica Penticostală, atunci toate celelalte biserici vor fi pierdute.

Biblia spune însă că Dumnezeu va judeca lumea prin Isus Hristos, iar Hristos este Cuvântul. După cum vedeți, nu aveți nici o scăpare, deoarece Cel prin care vom fi judecați este Cuvântul lui Dumnezeu, iar după cum scrie în Apocalipsa 22.18-19, fiecare Cuvânt are importanță, de aceea nu avem voie nici să scoatem și nici să adăugăm ceva la El.

Vom începe cu Geneza 1. Dumnezeu i-a dat omului Cuvântul Său ca să-l scape de moarte, de păcate și de alte neazuri. Acest Cuvânt era ca un lanț și El spunea: „*Să nu mănânci din pomul acela, căci dacă o vei face, vei muri.*” Un lanț este atât de tare cât rezistă cea mai slabă verigă a lui, iar acest Lanț are menirea de a ne feri sufletul de iad, desigur, dacă ne ținem de El. Este suficient să rupeți o singură verigă și veți muri. Eva nu a rupt o frază, ci doar un singur Cuvânt, ascultând de Satan.

Asta s-a întâmplat la începutul acestei cărți. Apoi, la mijlocul cărții a venit Isus și a spus: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” (Matei 4.4). Nu numai cu un Cuvânt de aici și cu altul de acolo, ci **„cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”**

Noi știm că Isus a murit, a înviat și a fost ridicat în slavă, dar pe când era încă pe pământ, Petru L-a întrebat referindu-se la Ioan: „*Ce se va întâmpla cu acesta?*” iar Isus i-a răspuns: „*Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după mine!*” (Ioan 21.21-22).

Dar Isus nu s-a referit la viața lui Ioan, ci la slujba lui, deoarece în Apocalipsa vedem că l-a luat la cer și i-a arătat toate lucrurile care vor veni, timpul în care trăim noi și despre care am citit puțin mai înainte.

În ultimul capitol al acestei cărți, în versetele 18 și 19, scrie că „*dacă adaugă cineva ceva la Cuvânt, i se vor adăuga urgiile scrise în cartea aceasta, iar dacă va scoate cineva ceva din El, Dumnezeu îi va scoate partea de la Pomul vieții.*”

Noi credem că omul va trăi cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Da, eu cred aceasta indiferent cât pare de neînsemnat pentru unii. Este suficient să lași un singur Cuvânt și ești dus.

Și pentru că îi văd aici pe prietenii mei din Canada, îmi amintesc de legătura dintre neînsemnat și desconsiderat. S-a întâmplat că eram în Canada, chiar atunci când regele George a vizitat această țară. Eu am avut onoarea să mă rog pentru el și a fost vindecat de scleroză. Mulți dintre frații americani și canadieni știu despre aceasta. Când l-am văzut trecând cu trăsura pe lângă noi, arăta ca un adevărat rege. Alături de el stătea frumoasa sa regină, îmbrăcată într-o haină albastră. Eu stăteam pe trotuar alături de un bun prieten canadian care, în momentul când trăsura a trecut pe lângă noi a început să plângă.

„Ce s-a întâmplat?” l-am întrebat punându-mi mâna pe umărul lui.

„Frate Branham, pe acolo trece regele și regina mea.”

Îl puteam înțelege foarte bine, așa că m-am gândit: „Dacă un canadian simte așa ceva și începe să plângă când o vede pe regina Angliei trecând pe lângă el, ce vom simți noi când îl vom vedea pe Împăratul nostru?” Gândiți-vă că noi vom fi Împărăteasa Lui.

Fuseseră aduși și copii de la școli și fiecare primise câte un steguleț britanic, iar când regele și regina treceau prin dreptul lor, toți fluturau stegulețele și strigau cuvinte de laudă la adresa lor. În timp ce fanfara intona: „God save the King.”

O, dacă v-ați putea imagina cum va fi la înviere! După încheierea paradei, copii au fost trimiși înapoi la școală, dar când s-a făcut prezența au constatat că lipsea o fetiță. Au căutat-o peste tot, pe toate străzile, iar până la urmă au găsit-o lângă un stâlp de telegraf, plângând în hohote. Învățătoarea a luat-o în brațe și a întrebat-o cu blândețe:

„Ce s-a întâmplat, nu l-ai văzut pe rege?”

„Ba da, l-am văzut” a răspuns fetița.

„Atunci n-ai fluturat stegulețul?”

„Ba da, dar sunt supărată pentru că sunt atât de mică, iar cei care stăteau în fața mea erau toți mari, încât regele nu m-a văzut când am fluturat stegulețul în onoarea lui.”

Vedeți, ea era supărată pentru că nu fusese observată de rege. Probabil regele nu o observase; nu o văzuse pentru că era prea mică și nu avea cum să știe ce patriotă era ea, nici ce simțământ purta în inimă pentru el.

Dar Regele nostru este altfel. El vede și cea mai neînsemnată mișcare pe care o facem și cunoaște toate lucrurile, chiar și gândurile inimii noastre. Cum Îl slujim noi? Cum ne slujim unii pe alții? Dacă nu vă iubesc pe voi, cum aș putea să-L iubesc pe El?

Isus a spus: *„Adevărat vă spun că de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40). Uneori lăsăm lucrurile nerezolvate spunând că sunt neimportante, dar tocmai rezolvarea lor rupe lanțul și ne lasă credința liberă. Noi uităm de aceste probleme mici, însă tocmai ele sunt acelea de care depinde înaintarea noastră. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este important, de aceea nu poate fi lăsat afară absolut nimic, ci trebuie să luăm totul așa cum este scris.

Isus îi spune bisericii din Laodicea: *„Eu stau la ușă și bat.”*

Ați observat că aceasta este singura epocă în care El a fost dat afară din biserică? În toate celelalte epoci, El a fost în mijlocul bisericii (în timpul luteranilor, al metodiștilor, baptiștilor, etc.), dar aici stă afară. De ce? Pentru că „Statutul bisericii noastre” și alte lucruri de felul acesta L-au alungat din biserică. Totuși, El a rămas la ușă și continuă să bată spunând: *„Dacă aude cineva și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”*. Mai mult, *„celui ce aude glasul Meu și Mă primește, îi voi da alifie pentru ochi, haine albe și bogățiile cerului.”*

Nu am reținut numele pictorului care a făcut tabloul ce-L prezintă pe Isus bătând la ușă, dar voi știți că orice tablou bun trebuie să treacă mai întâi prin fața criticilor și abia după aceea devine o capodoperă. Originalul ar costa acum milioane de dolari.

Vedeți, și biserica trebuie să treacă mai întâi prin fața criticilor; fiecare dintre noi trebuie să trecem prin fața criticilor noștri, iar aceștia ne vor numi „tremurici sfinți” și în multe alte feluri, dar dacă vom rămâne statornici credinței în Hristos, într-o zi El ne va duce în slava Sa. Mai întâi trebuie să stăm însă în fața criticilor, iar acesta este punctul în care rezistă doar puțini dintre noi. Aici se vede dacă poți purta și tu

ocara Lui; se vede dacă ești un copil al lui Dumnezeu; se vede cât de sănătoasă este legătura ta cu biserica. Aici se vede dacă ești un copil adevărat sau dacă ești unul anormal. Da, aici se vede dacă rezști sau eșuezi. Pe un copil adevărat al lui Dumnezeu nu-l interesează ce spune lumea; el are gândul lui Hristos și asta este tot. Așa este. El face numai ce spune Hristos. Oriunde se duce, Mielul este cu El, așa că poți vedea prezența Lui și ceea ce face El. El este tot timpul cu poporul Său, cu Mireasa aleasă, iar într-o zi va avea loc marea nuntă.

După ce au cercetat tabloul cu atenție, criticii s-au apropiat de pictor, iar unul dintre ei i-a zis:

„Tabloul tău este extraordinar, nu-i lipsește nimic...” (nu-mi pot aminti numele pictorului. Am crezut că este Michelangelo, dar el a sculptat statuia lui Moise).

Altul a adăugat: „Văd că ține în mână o lanternă, ceea ce înseamnă că vine noaptea. Acum stă în fața ușii, ascultă cu atenție ca să prindă cel mai mic zgomot sau mișcare din interior și bate încet. Totuși, deși totul este minunat, ai uitat ceva.” Pictorul era sigur de valoarea tabloului său, așa că l-a întrebat pe critic: „Oare ce am uitat?”

„El poate bate cât vrea, deoarece ai uitat să faci clanța de la ușă. Privește, vezi că nu o are?”

„Oh, dar așa am vrut s-o pictez. Ușa are clanță doar că este pe dinăuntru, pentru că cel ce trebuie s-o deschidă ești tu și eu.”

De ce bate un om la ușa voastră? Pentru că dorește să fie invitat înăuntru. Poate vrea să vă vorbească, să vă spună ceva; poate are o veste pentru voi. Din cauza aceasta vă bate la ușă. N-o face fără motiv. Nici voi nu mergeți la cineva fără motiv. Poate doriți să-i faceți o vizită sau să-i spuneți ceva. Deci întotdeauna există un motiv pentru care cineva bate la ușa altuia.

Prieteni, nu există nici o întrebare fără răspuns, ci fiecare întrebare are și răspunsul. Din pricina aceasta cercetăm și noi Scripturile: Biblia are răspuns la toate întrebările ridicate cu privire la timpul acesta, și răspunsul este Hristos.

De-a lungul timpului au fost foarte multe persoane importante care au bătut la uși și, dacă va mai fi timp, multe vor mai bate. Dacă ar bate cineva la ușa voastră, primul lucru pe care l-ați face ar fi să dați perdeaua la o parte ca să vedeți cine este.

Așa cum am mai spus astăzi, s-ar putea ca voi să fiți prea ocupați ca să puteți face ceva. Poate spuneți că biserica voastră nu crede așa ceva. Adevărul este că uneori Cuvântul vine și vă somează că ați deraiat de pe cale, iar atunci trebuie să vă întoarceți.

Deci, trageți puțin perdeaua la o parte și vă uitați să vedeți cine bate, iar dacă este o persoană importantă alergați și-i deschideți.

Să privim câteva persoane importante care au bătut la uși în trecut.

Mai întâi ne vom opri la marele Faraon al Egiptului care a trăit acum câteva mii de ani. Imaginați-vă că Faraonul Egiptului s-a dus la casa unui țăran care nu era de acord cu el și nu-i împărtășea părerile politice. Cu toate acestea, deși era doar un zidar sau un prelucrător de lut, cum li se mai spunea în Egipt, Faraon stătea la ușa lui.

Omul a dat încet perdeaua la o parte iar în clipa când a privit, l-a văzut pe puternicul Faraon stând în fața ușii lui cu zâmbetul pe buze. Desigur, țăranul acela ar deschide repede și ar spune: „O, slăvite Faraon, poftește înăuntru! Fie ca robul tău smerit să capete trecere înaintea feței tale, căci tot ce am îți aparține, îți stă la dispoziție. Eu însumi stau ca rob înaintea ta, pentru că m-ai onorat înaintea fraților mei, prin faptul că ai pășit în casa mea, chiar dacă sunt un om sărac. Deși vizitezi

numai regi și oameni mari și renumiți, astăzi ai venit și în casa unui om simplu și neînsemnat cum sunt eu. Ce ar putea face robul tău smerit pentru tine?”

Indiferent ce i-ar fi cerut Faraon, el i-ar fi dat chiar dacă ar fi fost vorba chiar și de viața sa. Precis. Aceasta ar fi fost o onoare pentru el.

Să-l luăm de exemplu și pe Adolf Hitler conducătorul Germaniei. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi vizitat pe unul dintre soldații săi? Să ne imaginăm că deodată a bătut cineva la ușa unui astfel de soldat. Poate că soldatul i-a spus soției sale: „Ah, astăzi mă simt foarte rău, așa că aș vrea să-i spui să revină mai târziu.” Femeia s-a dus încet la ușă, a dat perdeaua la o parte, iar după ce a privit afară, a venit în fugă la soțul ei și i-a zis: „Scoală-te repede!”

„Ce s-a întâmplat? Cine bate la ușă?”

„Este Hitler, conducătorul nostru.”

Cu siguranță, soldatul s-ar fi dat repede jos, s-ar fi îmbrăcat în uniformă și s-ar fi grăbit să-l întâmpine pe musafirul său, zicând: „Heil Hitler!” deoarece în vremea aceea Hitler era cel mai mare om al Germaniei

Apoi i-ar fi spus: „Ce pot face pentru tine?”

Dacă Hitler i-ar fi spus: „Sari de pe stânca aceea!” soldatul ar fi făcut-o fără comentarii. De ce? Pentru că în vremea aceea Adolf Hitler era cel mai important om al Germaniei. Ce onoare! El, care vizita numai generalii și oameni mari, să apară la ușa unui om de rând.

Cum este cu Flagstaff? Să rămânem la țara noastră. Cum ar fi dacă președintele

nostru, L. G. Johnson, ar coborî la amiază din avion și ar veni aici? Noi toți suntem oameni simpli. Cu toții suntem săraci. Poate unul are un serviciu mai bun sau o casă mai frumoasă, dar toți suntem oameni de rând. Dacă președintele ar bate la ușa celui mai simplu dintre noi, ce ar simți el când, mergând să vadă cine bate, îl va vedea pe L. G. Johnson?

Ar fi o foarte mare onoare pentru acel om, nu-i așa? Chiar dacă nu sunteți de acord cu politica lui, totuși v-ați simți onorați că președintele Statelor Unite stă în fața ușii voastre.

„Cine bate?” Oh, și când ați merge la ușă, în fața ei să-l vedeți pe Lynton Johnson! Indiferent dacă sunteți democrat sau republican, sau chiar dacă convingerile voastre politice sunt la un milion de mile depărtare de ale lui, totuși v-ați simți onorați de vizita lui. Și dacă ați avea parte de o asemenea onoare, în seara aceasta v-ar arăta la televizor. Ziarele din Flagstaff ar publica pe prima pagină vizita președintelui Statelor Unite în orașul acesta. Dacă ieri ar fi venit la aeroport, iar de acolo s-ar fi dus direct la John Doe și ar fi bătut la ușa lui? Cum ar fi dacă președintele, care este cel mai important om din stat, ar veni și ar bate la ușa ta sau la ușa mea? Dacă ar face aceasta, cu siguranță am fi cineva. Atunci ați merge pe stradă și ați spune: „Eu sunt omul vizitat de președinte”, iar ziaristii s-ar aduna în jurul tău și ar zice: „Stai puțin, căci vrem să-ți facem o fotografie în timp ce mergi pe stradă.” Ar face aceasta pentru că sunteți o persoană importantă.

Cum ar fi dacă v-ar vizita regina Angliei, chiar dacă nu aparțineți de regatul ei?

Pentru voi, femeilor, ar fi o mare cinste să petreceți o clipă în compania reginei, chiar dacă nu sunteți supusele ei. Ea este totuși o persoană importantă. În timpul acesta, ea este cea mai mare regină din lume. Cu siguranță că este, dar în privința politicii. Dacă ar veni la voi și v-ar ruga să-i dați ceva de pe perete, ceva ce este foarte valoros, ați refuza-o oare? O, nu! Ar fi o mare onoare pentru voi să-i faceți acel cadou, deoarece ea este regina Angliei.

Vedeți? Atunci ați fi onorați și în fața președintelui. Toți oamenii ar vorbi și ar spune cât de modestă și de smerită este regina Angliei, pentru că a venit la Flagstaff și a vizitat o femeie simplă și necunoscută. Toate ziarele ar scrie despre acest eveniment neobișnuit, iar radioul l-ar da în direct.

Dar știți voi Cine este cea mai importantă Persoană din toate timpurile, care a bătut și bate la ușile noastre? **ISUS HRISTOS**, dar El este respins și alungat, nu ca ceilalți regi și împărați care au existat de-a lungul vremii. Așa este!

Dacă Îl primiți, apoi mergeți afară și vorbiți despre El, toți vă vor râde în față. Așa ceva nu se va auzi la știri deși cine ar putea veni la voi mai important decât Isus Hristos? Ce personalitate mai importantă decât El ar putea bate la ușa voastră? Cine ar putea s-o facă? Cine altcineva, ar putea fi mai important decât Isus, Fiul lui Dumnezeu? Și totuși, El bate zi de zi. Dacă Îl primiți, toți vă vor numi fanatici.

Vedeți cum recunoaște lumea ceea ce este al ei?

Dar El nu ar veni dacă n-ar avea un motiv. Comparați smerenia președintelui Johnson, a reginei Angliei, sau a altei personalități, cu smerenia acestei Persoane importante, ISUS HRISTOS, care stă și bate la ușa voastră. Priviți-vă pe voi înșivă și gândiți-vă ce altceva sunteți în fața Lui, dacă nu niște păcătoși stricați, născuți în păcat și fărădelege, veniți în lume prin minciună? Și măcar că sunteți așa, aveți onoarea ca la ușa voastră să bată Fiul lui Dumnezeu.

Regina v-ar fi putut întreba: „Ce bine ți-aș putea face?” sau v-ar fi cerut ceva. La fel ar fi putut face președintele: el ar fi putut să vă ceară ceva, iar voi i-ați fi dat cu plăcere. Dacă ați avea comori iar el vi le-ar cere, i le-ați da chiar dacă n-o faceți cu plăcere și lui nu i-ar fi de folos.

Dar când Isus bate la ușa voastră, El vine să vă aducă ceva, nu să vă ceară: El vă aduce iertarea. Să n-o refuzați, căci așa cum Tribunalul nostru hotărăște sentințele

pentru încălcarea legii, tot așa va fi și în Împărăția cerească. Dacă El bate la ușă și vă aduce grațierea iar voi o refuzați, veți muri în păcatele voastre pentru că ați avut onoarea să stați într-o asemenea adunare, să ascultați păstorul care v-a predicat mesajul acestei Evanghelii și totuși nu L-ați primit. Voi ați fost printre ascultători, așa că va trebui să răspundeți: „Da, am fost acolo!” Poate ați putea spune mai mult: „Am auzit acele cântări și mi-au plăcut. Am ascultat și mărturiile relatate”, dar cu toate acestea L-ați refuzat.

Închipuiți-vă că sunt un bărbat tânăr și am făcut cunoștință cu o tânără frumoasă și credincioasă, care mi-a plăcut din toate punctele de vedere.

Același lucru este valabil și în cazul Cuvântului. Voi nu puteți găsi nici o greșeală în El, însă trebuie să puneți deoparte toate tradițiile omenești.

Poate spuneți: „Eu cred că acesta este Adevărul. Recunosc că așa a spus Dumnezeu”, dar trebuie să-L primiți personal pentru că așa cum soția mea este o parte din mine, așa veți fi și voi o parte din Cuvânt, adică Mireasa Lui. **Dacă El este Cuvântul, Mireasa Lui va fi Mireasa Cuvântului; o parte din Cuvânt.** Cu siguranță va fi așa. Dar voi trebuie să-L primiți.

Când vă bate cineva la ușă, puteți vorbi cum vreți cu acea persoană; puteți chiar să strigați la ea. Dar dacă Cel ce bate este Isus Hristos, să nu-L refuzați pentru că cei mai mulți oameni fac aceasta. Aproape nimeni nu vrea să aibă de-a face cu El și Îi spun: „Altă dată!”

Cum ar fi dacă ați bate la ușa cuiva? Haideti să schimbăm puțin rolurile. Poate aveți ceva să-i dați, dar el face cu voi exact cum faceți voi cu Dumnezeu. Înțelegeți? Mergeți și bateți la ușa cuiva, iar acea persoană trage perdeaua, se uită să vadă cine este, apoi vă spune:

„Vino altă dată!”

„Păi, vreau doar să...”

„În dimineața aceasta nu am timp!”

Știți ce-ați face atunci? Cred că și voi ați proceda la fel ca mine: nu ați mai merge niciodată acolo.

Dar Isus este altfel: „...*Eu stau la ușă și bat...*”

Vedeți? El bate întruna: „...*oricine caută, găsește și celui ce bate i se deschide.*”(Matei 7.8).

Este ca în pilda judecătorului nedrept. Femeia a vrut să i se facă dreptate, dar nu a putut ajunge imediat la acel judecător. În cele din urmă, când s-a săturat de insistențele ei, judecătorul a spus: „...*pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.*” (Luca 18.5). Cu cât mai mult o va face Tatăl ceresc? Ar trebui să batem la ușa Lui.

De fapt, Adam ar fi trebuit să alerge înapoi și încolo prin grădină, strigând: „Tată, Tată, unde ești?” dar nu s-a întâmplat așa, ci Dumnezeu este Cel care a mers prin grădină și a strigat: „Unde ești, fiule?”

Vedeți? Aceasta arată ce este omul. Noi ne ascundem întotdeauna, în loc să venim la El și să-I mărturisim sincer toate problemele. Mai bine încercăm să fugim și ne ascundem după ceva. Vedeți, aceasta este răutatea și lașitatea omului. Așa este.

Înalților oaspeți le-ați da totul, cele mai bune lucruri pe care le aveți, dar pe Isus nu vreți să-L primiți. Când spun aceste cuvinte, nu mă refer la voi, ci vorbesc în general.

Poate unii dintre voi vor spune: „Pastore, eu am făcut aceasta. Mi-am deschis inima și l-am primit pe Isus în ea. Acest lucru s-a întâmplat acum 10 ani sau poate chiar acum 20 de ani.”

Este adevărat, însă aceasta este tot ce ați făcut.

Acum aș vrea să vă pun o întrebare. Închipuiți-vă că sunteți invitați acasă la cineva, iar când sosiți acolo, gazda vă spune: „Bine ai venit!” după care adaugă: „Te-am chemat dintr-un motiv foarte important și anume: pentru că dacă voi ieși în oraș, voi fi ucis.”

Cam așa îl primesc și mulți dintre oameni pe Isus. Se zice: „Eu aparțin de biserică. Merg la cea mai renumită biserică din oraș; acolo unde este predicator dr. Saudsa. Vine primarul și mulți alți oameni bine văzuți.”

Vedeți? Ei îl primesc și spun doar atât: „Da, eu îl primesc!” dar fac aceasta doar pentru a avea avantaje personale. Alții o fac numai pentru a nu ajunge în iad, dar dați-mi voie să vă spun ceva: Atunci când Isus vine în inima voastră, dorește să fie Stăpânul vostru. El vrea să fie și Domnul vostru, nu doar Salvatorul. Cuvântul **Domn** înseamnă **Stăpân**. El vine înăuntru ca să preia conducerea, să stăpânească inima voastră.

Voi ziceți: „Oare așa să fie, frate Branham?” Precise!

Să zicem că te-aș invita la mine, iar când ai bate la ușă aș veni și ți-aș spune: „Poftește înăuntru! Dacă pot să te ajut cu ceva, o voi face cu plăcere.” Dar cum ar fi dacă în momentul când vei intra, ți-aș spune să rămâi lângă ușă pentru că nu vreau să te plimbi prin casa mea?

Gândiți-vă la aceasta pentru că tema mea este: **„Uși după ușă”**. În inima omului

sunt mai multe uși micițe după care se pot ascunde o mulțime de lucruri, de aceea nu ajunge numai să-L primești în inima ta, ci este nevoie să-L lași să intre cu totul acolo.

Dacă aș veni în casa voastră și aș fi binevenit, cred că îmi veți spune încă de la ușă:

„Haide înăuntru, frate Branham! Mă bucur mult să te văd.”

„Este o onoare să vin în casa ta”, aș răspunde eu.

„Vino și ia loc, te rog. Frate Branham, aș vrea să te simți ca acasă, iar dacă dorești să faci ceva, să faci ca la tine acasă.”

Aceasta înseamnă că dacă aș dori să merg la frigider să iau ceva din el, o pot face fără nici o rețineră. Aș putea să mă descalț, să merg în dormitor și să mă culc puțin sau dacă aș dori o masă festivă, aș putea s-o pregătesc ca la mine acasă. De ce pot face toate acestea? Pentru că mă simt ca acasă. Voi m-ați invitat și m-ați primit cu bucurie, spunându-mi să mă simt ca acasă, iar eu aș observa imediat că într-adevăr nu trebuie să am nici o rețineră. Dar dacă aș veni în casa voastră și mi-ați spune: „Stai acolo la ușă și nu tot umbla înapoi și încolo!” aș înțelege că nu sunt binevenit acolo. Voi v-ați simți altfel? Nu, nici voi nu v-ați simți bineveniți.

„Vino și intră, dar să stai într-un loc!”

În interiorul inimilor există și alte uși mici, iar noi ne vom opri și vom vorbi acum despre câteva dintre ele, deoarece nu avem timp să le amintim pe toate, pentru că sunt foarte multe. În următoarele zece minute vom vorbi despre trei sau poate chiar mai multe dintre ele.

În partea dreaptă a inimii omului se află o ușă numită „**Ușa mândriei**”. Oh! „Să nu deschizi ușa aceea!”

Noi nu vrem să-L lăsăm pe Domnul să intre prin ușa aceea pentru că acolo este „**mândria**”: „Eu sunt nobil! Eu sunt atent!”

Aceasta este mândria: „Nu ai ce căuta aici!”

Prieteni, Domnul nu se poate simți binevenit câtă vreme aveți această ușă închisă în fața Lui. El vrea să vă smeriți pentru că numai așa va veni înăuntru.

„Vrei să-mi spui cumva că trebuie să merg și eu acolo și să mă port ca ceilalți?”
Câtă vreme gândești așa, nu ai nevoie de El. Asta-i sigur.

„Ce să fac, oare să mă duc la viitoarea întrunire despre afaceri? Ce să fac dacă îl întâlnesc pe șeful meu căci dacă primesc Duhul Sfânt s-ar putea să încep să vorbesc în limbi acolo, și aceasta m-ar umili.” Nu-ți face griji, du-te acolo!

Vedeți? Voi aderați la o biserică, vă treceți numele într-un registru și îl luați pe Isus doar ca Salvator. Lăsați-L însă să fie Domnul vostru ca să vă poată conduce. Dacă El este Domnul vostru înseamnă că îi aparțineți cu totul, înseamnă că v-ați dăruit Lui.

„Ce ne tot spui despre... Tot timpul zici că noi, femeile, trebuie să ne lăsăm părul să crească.” Aceasta a spus-o El, nu eu.

„Atunci n-avem voie să ne vopsim unghiile și să purtăm mini?” Asta a spus-o El.

„Ce crezi că ar spune croitoreasa? Cu siguranță s-ar gândi că sunt demodată.” Bine, umblați în pas cu moda și faceți tot ce vă place, dar atunci El va rămâne în fața ușii. Nu va putea merge mai departe.

Dar dacă sunteți gata să-l deschideți ușa și să-L lăsați să intre, vă va face ordine în toată casa. Atunci, pantalonii vor fi aruncați în coșul cu gunoi și la fel rochiile mini, iar frizerii vor trebui să moară de foame dacă trăiesc doar din banii câștigați din tunsul femeilor creștine.

Să nu spuneți în inima voastră: „Asta nu contează; nu are nici o importanță”, deoarece contează foarte mult. Așa spune Biblia, iar dacă nu credeți ce spunea Ea, înseamnă că nu-L credeți pe El.

„Bine, dar păstorul meu spune...” „Eu nu dau nimic pe ceea ce spune păstorul tău, deoarece Biblia spune clar că orice femeie care-și taie părul sau poartă îmbrăcăminte bărbătească este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Totuși voi spuneți: „Frate Branham, să ne înveți alte lucruri, ca de exemplu: cum să primim Duhul Sfânt sau altceva de felul acesta.” Cum vreți să învățați Algebra când nu cunoașteți nici măcar Abecedarul? Voi nu știți încă cum să vă îmbrăcați și cum să vă purtați. Adevărul este că este o rușine să vezi purtarea pe stradă a femeilor de astăzi.

Ieri am fost undeva și am văzut un grup de tineri care veneau de la Universitate. Deși erau băieți, aveau părul lung până pe umeri, iar bretonul le intra în ochi. Purtau pantaloni largi și papuci foarte mari și vechi. Parcă erau niște criminali. Când au intrat înăuntru, au spus: „Suntem francezi.”

Cine, în această lume, ar angaja un astfel de om la firma lui? Cum vor trăi în viață? Am privit în jur și am văzut și băieți serioși, dar acești „Beatles” spuneau că vin de la Universitate.

Cred că ei singuri și-au dat numele de „Beatles”, după numele acelor vagabonzi din Anglia. Cine ar angaja astfel de oameni ca să lucreze pentru el? Voi, comercianților creștini, ați angaja astfel de oameni? Dacă da, înseamnă că și voi sunteți departe de cruce.

Uitați-vă la femeile de pe stradă. Sunt o adevărată rușine. Voi, femeilor, care purtați acele haine strâmte, s-ar putea să fiți cumsecade, dar ar trebui să vă fie rușine pentru felul cum arătați.

Dacă i-ai spune uneia dintre ele: „Femeie, tu preacurvești prin faptul că te îmbraci așa”, ți-ar răspunde: „Să-ți fie rușine la obraz! Eu sunt o femeie cinstită și temătoare de Dumnezeu.” În gândirea voastră așa o fi, nu mă privește, dar în ochii lui Dumnezeu...

Aș vrea să vă puneți în inimă ceea ce vă spun acum: În ziua judecății veți fi condamnate pentru preacurvie, deoarece Isus a spus: *„Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”* (Matei 5.28). Vedeți? Aceasta s-a întâmplat pentru că v-ați prezentat înaintea lor îmbrăcate în felul acela imoral. Observați cum Satan i-a orbit pe toți? Este o rușine. Ele sunt stăpânite de un duh necurat pentru că Duhul Sfânt cel curat o face pe femeie să se îmbrace cuviincios.

Odată mergeam acasă împreună cu soția mea, iar ea a observat pe stradă o femeie care purta și ea rochie. Pe la noi vezi foarte rar așa ceva, pentru că nu sunt prea mulți penticostali. Din pricina aceasta era bătător la ochi faptul că acea femeie avea rochie. Privind-o, soția mi-a zis:

„Billy, cunosc unele femei care cântă în cor și totuși...”

„Bineînțeles”, i-am răspuns.

„Dar ele vor să fie creștine, nu-i așa?”

„Dragă, noi suntem o excepție.”

„Dar oamenii noștri de ce nu se poartă astfel?” m-a întrebat ea.

„Pentru că noi aparținem de un alt popor, draga mea.”

„Cum adică, doar și ei sunt americani, nu?”

„Dar noi nu suntem americani.”

„Nu suntem americani?”

„Nu”, i-am răspuns eu, după care i-am explicat: „Dacă merg în Germania, voi găsi un duh german. Dacă mă duc în Finlanda, acolo voi găsi un duh finlandez. Voi, finlandezii, știți că la băile din Finlanda se obișnuiește ca femeile să pregătească baia bărbaților. Ei sunt oameni buni, dar acesta este duhul finlandez. Și oriunde te-ai duce, vei găsi un duh național.”

Mergeți o dată într-o biserică și uitați-vă la păstorul ei. Dacă el este foarte agitat și face multă gălăgie, și adunarea este la fel, pentru că oamenii iau acest duh unul de la altul, în loc să primească Duhul Sfânt.

Acesta este motivul pentru care sunt atâtea învățături nebiblice, false. În loc să se întoarcă la original, ei iau duhul unei denominațiuni. Astfel, Cuvântul le este la fel de străin ca celor din zilele Domnului Isus, când El le-a făcut cunoscută Evanghelia curată iar ei spuneau: „*Omul acesta are drac; este Beelzebul.*” Aici o aveți.

Soția m-a întrebat: „Dacă nu suntem americani, ce suntem?”

„Împărăția noastră vine de sus”, i-am răspuns. Noi suntem liberi; suntem renăscuți. Împărăția lui Dumnezeu este în voi. Voi sunteți de sus, de aceea, purtați-vă ca cetățeni trimiși de Acolo. Apoi am continuat: „După trup noi suntem cetățeni ai acestei țări pentru că trăim aici, dar în duhul nostru suntem străini și călători.”

Noi suntem străini pentru lume și chiar și pentru națiunea noastră, deoarece am primit invitația atunci când El a bătut la ușa inimii noastre. Astfel, suntem o parte din El, din Cuvântul Său care ne îndrumă să trăim și să facem ceea ce se cuvine să facă un creștin.

Eu sunt pentru o separare categorică. Indiferent cât de mult vor argumenta, voi nu puteți fi în același timp și creștini și pentru unire.

Dumnezeu își separă chiar și națiunea; își separă poporul: *„leșiți din mijlocul lor!”*(2 Corinteni 6.17).

El este pentru deosebire: *„Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.”*

Dumnezeu l-a scos pe poporul Său Israel afară din toate națiunile lumii. El este pentru despărțire. După părerea mea, nimeni nu trebuie să fie sclav. Dumnezeu i-a creat pe oameni, iar oamenii și-au făcut sclavi. Eu nu sunt de acord ca o culoare sau o rasă să o stăpânească pe alta, dar există o deosebire. Mireasa lui Hristos este deosebită de toate celelalte biserici. Acesta este adevărul.

Există o biserică firească și o biserică duhovnicească; una pământească și una cerească; una dogmatică și una a Cuvântului. Așa a fost întotdeauna.

„Isus a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”(Ioan 1.11-12).

Mai demult, în sudul Americii existau afaceriști care se ocupau de comerțul cu sclavi. Se spune că odată a venit un astfel de comerciant, pe o plantație mare, ca să-i privească pe sclavi cum muncesc. Voi știți că sclavii erau bătuți și batjocoriți de stăpânii lor. Ei erau departe de țara și de casele lor și nu mai puteau să se întoarcă acolo. Olandezii s-au dus, i-au luat de acolo și i-au adus în America, unde i-au vândut ca sclavi, așa că știau cu toții că nu-și vor mai vedea niciodată părinții și copiii lăsați acasă.

Stăpânii lor îi împerecheau ca pe animale. Astfel, lua un bărbat puternic și îi dădeau o femeie robustă și puternică, deși nu era soția lui, pentru a naște copii sănătoși, sclavii de mâine.

Într-o zi Dumnezeu îi va trage la răspundere pentru aceasta. O va face cu siguranță, deoarece nu aveau dreptul să procedeze așa cu acei oameni.

Când Abraham Lincoln a coborât odată de pe o corabie, și-a luat pălăria de pe cap când a văzut trei sau patru copii negri care stăteau acolo, fără pantofi în picioare, în timp ce o vacă din apropierea lor lungea bruma de pe jos. Copiii adunaseră vacile și stăteau acolo. Piciorușele le erau crăpate și sângerau, iar ei cântau:

„Tu ai pantofi, eu am pantofi,

Toți copiii lui Dumnezeu au pantofi.”

Când s-a dat jos și a trecut pe la animale, Lincoln a văzut cum fugăreau un negru solid ca să-i testeze inima. Îl goneau încoace și încolo pe stradă, lovindu-l cu biciul în timp ce soția lui, o femeie mică, stătea departe strângând la piept cei doi sau

trei copilași ai lor. El trebuia vândut și împerecheat cu o altă femeie mai mare.

În timp ce privea acea scenă, Abraham Lincoln și-a pus pălăria sub braț și a spus, strângându-și pumnii: „Lucrul acesta nu este corect, iar într-o zi îl voi schimba chiar dacă mă va costa viața.”

Într-un muzeu din Chicago sunt păstrate hainele lui pătate cu sângele pe care l-a vărsat pentru eliberarea negrilor.

Vă spun sincer: lucrurile acestea sunt pe dos; sunt greșite, de aceea Îl rog pe Dumnezeu să ne ajute (pe mine și pe ceilalți predicatori) să biruim.

Noi suntem copiii lui Dumnezeu născuți pentru libertate și nu avem nimic de-a face cu denominațiunile care ne duc în Consiliul Mondial al Bisericilor. Noi suntem oameni născuți de Duhul Sfânt pentru libertate și am ieșit din capcana de a fi penticostali. Acesta este adevărul. Noi suntem liberi și nu trebuie să ne lăsăm prinși din nou și legați de aceste lucruri.

În timp ce afaceristul acela vizita plantația, care număra cam o sută de sclavi, a observat un negru care pășea cu capul ridicat și cu corpul drept, și care nu trebuia bătut pentru a lucra.

„Aș vrea să-l cumpăr pe acela”, a spus el privind spre stăpânul plantației, dar acesta i-a răspuns:

„O, nu! Acela nu este de vânzare.”

„Nu este sclav?” „Ba da”.

„Atunci de ce este atât de deosebit de ceilalți? Îi dai cumva altceva de mâncare?”

„Nu, mănâncă împreună cu ceilalți sclavi.”

„Atunci este cumva supraveghetor peste ceilalți?”

„Nu, este un simplu sclav”, a răspuns stăpânul.

„Atunci de ce este atât de deosebit de ceilalți?”

„Și eu mi-am pus întrebarea aceasta, iar de curând am aflat că în țara lui, în Africa, tatăl său este regele unui trib. Astfel, deși este străin aici, el se poartă ca un fiu de rege.”

Auzind acea povestire, m-am gândit: „Oh, ce tablou pentru tinerii credincioși!?”

Femeilor, opriți-vă! Nu mai purtați aceste haine! Bărbaților, opriți-vă și nu mai spuneți asemenea bancuri murdare și lucruri rușinoase, pentru că noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu!

Surorilor, îmbrăcați-vă ca niște doamne, ca niște împărătese. Fraților, purtați-vă ca niște domni și nu vă lăsați părul să crească lung, pentru că Biblia spune:

„Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?...”

Pentru femeie este o rușine să se roage cu părul scurt. Cum stăm față de

acest Cuvânt?

„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului...”(Deuteronom 22.5).

Dumnezeul cel mare și neschimbător a rămas Același dar, pretutindeni, în întreaga lume se fac aceste lucruri. Este o rușine! În ce ne privește, noi dorim să trăim și să ne purtăm ca fii și fiice de Dumnezeu pentru că suntem fiii și fiicele Împăratului. Cu siguranță.

Deși pretutindeni predomină harababura și murdăria, oamenii se numesc totuși „creștini”. Gândiți-vă însă că într-o zi, pretinsa „față de creștin” va fi dezvelită, iar atunci va pieri mândria și toate celelalte. Amin.

Eu nu dau nimic pe ceea ce spun ei despre mine căci, desigur, mulți mă condamnă pentru ceea ce spun, dar la fel au făcut și cu Eliberatorul meu. Corespunde? Cred că ați auzit cu toții cântecul:

Fiți modești, Nu încercați să imitați pe cineva,

Căci El vă este Exemplul.

Încercați să fiți ca El, Duhul din voi vă va ajuta.

Faceți-vă viața cum a fost a Lui.

Acum aș vrea să vă mai vorbesc despre o ușă, căci altfel mă îndepărtez prea

mult de subiect.

Imediat, la dreapta, chiar lângă ușa mândriei mai este încă o ușă: **Ușa vieții personale.**

Oh, vouă nu vă place ca cineva să deschidă și să privească acolo! „Ce-ți pasă ție dacă merg la petreceri!” sau: „Ce! Biserica vrea să-mi dicteze mie ce am de făcut?” Așa este. „Să dau a zecea parte din salariul meu?” „Cine vrea să-mi spună ce am de făcut? Asta-i treaba mea, mă privește!”

„Eu muncesc pentru banii pe care-i câștig, așa că trăiesc cum îmi place, iar dacă vreau, pot să port și șort. Cine mă poate opri? Trăiesc în America și fac ce vreau!”

Așa este, aveți dreptate, dar fiți miei nu capre, pentru că El este interesat numai de miei. Și nu uitați: va veni o zi când ei vor fi despărțiți de capre. Oaia are lână așa că nu încercați să fabricați Sămânța Duhului, ci purtați-o! Dacă ești oaie nu trebuie să-ți fabrici lână, ci doar s-o porți, pentru că oaia produce lână de la sine. Ea a fost creată să producă lână și nu trebuie să facă nici un efort pentru aceasta.

Dacă sunteți creștini trebuie să fiți una cu Cuvântul, indiferent ce spun alții. Voi nu trebuie să vă forțați să aduceți ceva la suprafață, nici ca să vă scăpați de ceva. Dacă sunteți creștini veți purta roadele Duhului. Așa este.

Dar oamenii de astăzi nu-ți permit să te amesteci în viața lor particulară.

Prieteni, singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să deschideți fiecare ușă a inimii voastre și să spuneți: „Vino înăuntru, Doamne Isuse!” Știți ce se va întâmpla după aceea? Dacă veți citi în Cartea aceasta că trebuie să faceți un anumit lucru, îl veți face fără nici o obiecție. De ce? Pentru că sunteți o oaie. Dar dacă Îl țineți la ușă, sunteți o capră.

Poate ziceți: „Eu L-am primit pe Hristos, aparțin de biserică și sunt la fel de bun ca tine.”

Poate ați făcut aceasta, dar îi permiteți să fie Stăpânul vostru? Nu este posibil ca Domnul să spună un Cuvânt iar după aceea să-L nege! Astfel, dacă pretindeți că îl aveți pe Duhul Sfânt iar când Biblia spune ceva, ziceți: „Oh, asta n-o pot crede!” dovediți că duhul din voi nu este Duhul Sfânt, pentru că El nu se contrazice niciodată. Așa este. El nu se poate contrazice; a scris Cuvântul și veghează asupra Lui ca să-L împlinească.

Voi trebuie să posedați un duh. Așa este. Poate este duhul unei biserici, al unui păstor sau poate este duhul lumii. Eu nu știu ce este. Poate este duhul unei denominațiuni. Atunci auzi spunându-se: „Eu sunt metodist”, „Eu sunt baptist”, „Eu sunt penticostal” sau „Eu sunt asta sau cealaltă”.

Aș vrea să vă spun ceva, penticostalilor.

Rusaliile nu sunt o organizație, ci sunt o experiență pe care o trăiește fiecare personal.

Fiecare metodist, baptist sau catolic poate trăi Rusaliile, dar nimeni nu poate să adere la ele. Nu există nici un mijloc pentru a face aceasta.

Eu aparțin de aproape 55 de ani familiei Branham, dar nu m-a rugat niciodată nimeni să fiu un Branham, pentru că m-am născut un Branham.

Așa este și cu creștinul, însă unii spun: „Pastorul meu merge la dans”, „Noi obișnuim să dansăm twist”, „Te rog nu veni la mine să-mi spui ce am voie și ce n-am voie să fac!”

Vedeți? Dar lăsați-L pe El să intre numai o dată în inima voastră și nu veți mai putea dansa niciodată rock, twist sau orice altceva. Nu, nu!

Voi, femeilor, intrați numai o dată în Hristos, iar după aceea încercați să mai îmbrăcați șort. Nu veți mai putea face aceasta. Categoric.

Știu că vă țin cam mult, dar aș vrea să vă mai spun ceva. Cred că cea mai mare adunare pe care mi-a dat-o Domnul vreodată a fost cea din Bombay, unde au fost prezenți cam 500.000 de oameni, iar pe stadionul de curse din Durban, Africa de Sud, au fost cam 200.000 de oameni.

După ce au văzut că bunul nostru Domn a coborât și a făcut atâtea lucruri minunate, am spus: „Misionarii v-au învățat Cuvântul, dar Cuvântul este viu; ceea ce spune El trebuie să prindă viață.”

Prieteni, într-o singură după-amiază au fost vindecați cam 25.000 de bolnavi, iar mașinile au transportat în continuu târgile, scaunele cu roțile și celelalte lucruri de care se folosiseră până atunci cei ce-au fost vindecați. Și aceasta după o singură rugăciune. Erau acolo oameni care nu știau cine era El, dar în inima lor exista o dorință: voiau să vadă cum lucrează Duhul Sfânt.

Când i-am întrebat: „Câți dintre voi doresc să-L primească pe Isus Hristos?” s-au ridicat 30.000 de băștinași care purtau încă idolii la ei.

Fratele Bosworth, dr. Baxter și alții, au început să plângă.

Fratele Bosworth a alergat la mine și mi-a spus: „Frate Branham, aceasta este o zi glorioasă!”

Fratele Baxter, la rândul lui, a zis: „Frate Branham, mă întreb dacă nu cumva s-au gândit la vindecarea trupească atunci când au ridicat mâinile.”

Duhul Sfânt a venit la un băiat care mergea ca un câine, și i-a spus cine este, de unde vine și ce i s-a întâmplat.

Înainte de asta, El i-a vorbit altui băiat și i-a spus:

„Tu vei vorbi. Te gândești la fratele tău care locuiește la o milă de aici. El a călărit pe o capră, a căzut și s-a lovit la picior”, după care a continuat: „Așa vorbește Domnul: El este vindecat!” Chiar în clipa când am spus acele cuvinte, băiatul venea pășind normal și își aducea cârjele în mână. Poliția a avut nevoie de 20 de minute ca să poată liniști mulțimea.

Băiatul care mergea ca un câine era într-o stare îngrozitoare. Era în pielea goală și nu se putea ridica pe verticală. Venise acolo ca să danseze în fața turiștilor un dans de-al lor. Eu am apucat lanțul de care era purtat acel om și am spus, scuturându-l: „Dacă aș putea să-l ajut pe sărmanul acesta și n-aș face-o, nu aș merita să stau în locul acesta, dar eu nu-l pot ajuta. Totuși, dacă Domnul îmi va spune ceva, m-aș bucura să pot face ceva pentru el”. După ce am spus aceste cuvinte, Domnul mi-a arătat cine era. I-am spus acel lucru, după care am adăugat: „Tatăl tău și mama ta aparțin de tribul Zulu și stau acolo. Ei sunt foarte slabi.”

Cei din tribul Zulu se deosebesc de celelalte triburi prin faptul că sunt oameni robuști. Un Zulu cântărește în jur de 150 de Kilograme, dar părinții lui nu semănau deloc cu un Zulu.

Apoi am continuat: „Băiatul acesta s-a născut într-o casă creștină, iar în coliba de paie în care locuiește, în partea dreaptă cum intri pe ușă, atârnă tabloul lui Isus Hristos.” Totul era întocmai. După aceea am spus cum se numeau părinții lui, iar ei s-au ridicat în picioare confirmând că totul era întocmai.

În continuare am primit o altă vedenie în care l-am văzut pe acel băiat stând drept în picioare deși, niciodată, în toată viața lui de până atunci nu stătuse în poziție verticală pentru că se născuse așa. Eu am spus: „Domnul Isus îl face bine!” Băiatul era stăpânit de niște duhuri așa că striga tot timpul: „Uh! Ba da!” Am prins lanțul și l-am scuturat spunând: „Fiule, ridică-te drept în picioare pentru că Isus Hristos te vindecă.” În momentul acela băiatul s-a ridicat în timp ce lacrimile curgeau peste burta lui neagră. 30.000 de băștinași și-au predat viețile lui Hristos.

După ce am ieșit din clubul Kiwanis și din Biserica Baptistă, ca să am părtășie cu oamenii, mi s-a spus că sunt o „trotinetă” sfântă.

Odată, când am stat de vorbă cu frații bapțiști, am spus: „Voi trimiteți de 150 de ani misionari acolo, dar cum i-am găsit pe acei oameni când am mers printre ei? Toți purtau idolii cu ei, dar când au văzut puterea învierii lui Isus Hristos, 30.000 s-au întors la El și l-au primit.

Aș putea să vă spun ceva și vouă, femeilor. Știți ce au făcut femeile de acolo când l-au primit pe Hristos? Eu am spus: „Duhul Sfânt vă va umple chiar acolo unde vă aflați,” iar ele au ridicat mâinile ca dovadă că l-au primit pe Isus Hristos ca Salvator personal. Ele erau aproape goale, căci purtau doar o bucățică de stofă ca un șorț. Dar după ce l-au primit pe Hristos, au început să-și acopere sânii cu brațele fiindcă acolo erau și bărbați.

Cum este posibil ca într-o țară care se pretinde creștină, cu fiecare an ce trece, femeile să se dezbrace tot mai mult? Surorilor, voi spuneți că sunteți creștine, dar ascultați-mă!

Oamenii aceștia nu au auzit niciodată, mai înainte, de Numele lui Isus Hristos, dar când le-a fost prezentat, l-au primit imediat în inimile lor. Nu le puteai spune că erau în pieile goale deoarece nu știau mai mult, dar după ce l-au primit pe El, femeile au început să-și acopere sânii pentru că le era rușine, iar după o zi sau două purtau haine.

Undeva este ceva pe dos; toată teologia este pe dos. După ce puterea învierii lui Isus Hristos a venit și s-a atins de băiatul acela care era numit „Legion”, el a stat printre oameni îmbrăcat și normal. Atunci am putut să văd că peste oameni este un duh care-i duce în aceste lucruri sucite; așa este peste lume, în bisericile americane, franceze și în toate celelalte, dar când vor auzi bătaia și se vor întoarce la marele Meșter, ei se vor îmbrăca cum se cuvine unor bărbați și femei care sunt creștini născuți din nou.

Este deja 11.40 dar aș vrea să mă mai îngăduiți câteva minute pentru că mai sunt câteva lucruri din Scriptură pe care doresc să le ating. Aș dori să mai deschid o ușă, sunteți de acord? Este vorba de **Ușa credinței**.

Am privit deja **ușa mândriei și ușa vieții personale**, dar acum doresc să intrăm pe **ușa credinței**.

Cu câțva timp în urmă am vizitat la spital o femeie care trebuia să fie operată. Ea mi-a spus: „Frate Branham, eu sunt una care am căzut din Cuvânt, dar ai vrea să te rogi pentru mine?” „Bineînțeles”, i-am răspuns. „O voi face cu multă plăcere”. Apoi am întrebat-o: „Tu ai căzut de la credință?”

„Da.” „Să mai așteptăm puțin, căci mai întâi aș vrea să-ți citesc ceva din Scriptură.”

În patul de lângă ea stătea o altă femeie care mă privea cu atenție. Fiul ei, un tânăr de vreo 20 de ani, un adevărat ricky, mă privea și el. Am deschis Biblia și i-am citit din locul unde scrie: *„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”*(Isaia 1.18), după care i-am spus:

„Chiar dacă tu ai căzut din credință și te-ai depărtat de Dumnezeu, El nu S-a depărtat de tine, fiindcă dacă ar fi făcut-o, nu m-ai fi chemat aici.” Când a auzit

aceasta, femeia a început să plângă, iar eu am spus:

„Să ne rugăm...” Atunci doamna de lângă ea a zis: „Numai puțin, vă rog...”

„Poftiți, vă rog...”

„Trage perdeaua în față.”

„Dar tu nu ești creștină?” am întrebat-o mirat de atitudinea ei.

„Noi suntem metodiști”, a răspuns ea.

„Ce are aceasta a face? Asta nu înseamnă mai mult ca și când ai fi dintr-un coteț de porci, iar eu aș fi un mânz. Asta nu înseamnă nimic.”

Vedeți unde ați fost duși voi? „La dreptatea personală”.

Femeia a continuat: „Bine, dar aceasta este împotriva credinței noastre! Noi nu dorim în biserica noastră vindecarea bolnavilor și alte lucruri de felul acesta.”

Puteți vedea la ce mă refer? Ei nu-i lasă să intre prin ușa credinței. „...este împotriva credinței noastre.”

Adevărul este că ei au crezuri pentru că există o singură credință: „*Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.*” (Efeseni 4.5).

Credința mea este aproape de Tine,

O, Mielule de la Golgota.

Tu, Fiu al lui Dumnezeu,

Ah, ascultă strigarea mea!

Eliberează-mă de păcate

Ca să fiu numai al Tău, răsplata durerii Tale.

Păcatul! Există un singur păcat, iar acesta este NECREDINȚA.

Dacă un bărbat bea, lucrul acesta nu-l face păcătos, căci a bea nu este un păcat. Nici curvia nu este păcat în sine; nici fumatul, furatul sau toate celelalte lucruri rele. Ele sunt faptele necredinței, ale păcatului căci dacă ați fi credincioși nu ați face așa ceva.

Astfel, există numai două posibilități: ori sunteți credincioși și nu faceți aceste lucruri; ori sunteți necredincioși și faceți tot ce vreți. Ori una, ori alta.

Dacă sunteți credincioși, credeți Cuvântul pentru că Hristos este Cuvântul; dar dacă admiteți o dogmă care a fost introdusă de o denominațiune, pe lângă Biblie, sunteți tot necredincioși.

Credinciosul adevărat ține tare la Cuvânt! Dumnezeu lucrează conform

Cuvântului Său, împlinindu-L chiar în generația aceasta în care trăim.

Poate spuneți: „Frate Branham, Domnul...”

Așa este. Când Moise a scos Israelul din Egipt l-au urmat foarte mulți împotriviți netăiați împrejur, iar Biblia spune că *„așa cum lane și lambre i s-au împotrivit lui Moise, la fel va fi și în zilele din urmă.”* (2 Timotei 3.8).

Să mergem puțin mai departe. Isus îi spune Bisericii din Laodicea: *„...zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic...”* (Apocalipsa 3.17).

Oare nu așa este și astăzi? Bisericile și adunările n-au fost niciodată atât de bogate ca acum. Voi, penticostalilor, știți că ar fi fost mult mai bine dacă ați fi rămas cu tamburinele pe la colțul străzilor, cum stăteau tații și mamele voastre? Dar voi aveți biserici mai frumoase decât toți ceilalți și cunoașteți cea mai mare creștere. Unde este însă Duhul lui Dumnezeu din mijlocul vostru? Cu câtă mândrie ziceți: *„Sunt bogat!”* Gândiți-vă bine la aceste cuvinte! Ele vă sună vouă, penticostalilor, pentru că ultima epocă a bisericii este cea penticostală. Este epoca bisericii din timpul nostru.

Din Mesajul pe care-l avem noi n-a ieșit nici o organizație și nici nu va ieși vreuna. Aici este sfârșitul. Este timpul coacerii grâului.

Mai întâi au ieșit la suprafață frunzulițele, apoi paiul și mai târziu spicul, dar acum este timpul coacerii bobului de grâu. Mai departe nu se poate merge.

A început mișcarea ploii târzii, dar neghina strigă mai tare. Ea se va descompune însă la fel ca toate celelalte buruieni pentru că numai grâul va fi adunat.

Poate spui: „Dar eu sunt bogat!”

Da, tu zici: *„Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”* De aceea îți spun: *„Iată, Eu stau la ușă și bat. Laodicea, Eu bat la ușa ta și te sfătuiesc să vii la Mine să cumperi aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale...”*

Lăsați deoparte toate celelalte lucruri și îmbrăcați-vă cum se cuvine! Îmbrăcați-vă în dreptatea lui Hristos; în dreptatea Cuvântului Său. Nu în dreptatea mea, ci în dreptatea Lui.

„Te sfătuiesc să cumperi de la mine...doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

Eu m-am născut în munții din Kentucky iar noi, copiii, dormeam în pod. În fiecare seară urcam pe o scară veche și ne culcam. Când ninge, mama trebuia să mai pună peste noi o foaie de cort pentru că acoperișul colibeii era stricat. Câți din voi știu ce este un sac de paie? Deci o știți și pe aceasta. Credeam că trebuie să mă dau nespun de religios, dar văd că sunt acasă.

Asta este bine. Până acum câțiva ani nu am cunoscut altceva. Cine își mai amintește de acele lămpi vechi cu cilindru deasupra? Știți că li se spunea „luna cu bufniță pe o parte”, iar cine avea mâna cea mai mică trebuia să-i curețe cilindrul.

Îmi amintesc că bunicul m-a învățat să pun curse. Bunica era indiană și se trăgea din tribul Cherokee, iar înainte de a se mărita cu bunicul a locuit în rezervația situată între Kentucky și Tennessee. Cred că voi știți unde este valea Cherokee. El era vânător și punea tot timpul curse pentru că trăiau din vânat.

Când eram copil și dormeam sus în pod, uneori era foarte frig. Vântul sufla prin acoperișul stricat și din cauza curențului, în timpul nopții, ni se lipeau ochii.

Dimineața, mama se trezea prima iar după ce ne pregătea mâncarea venea la scară și striga: „Billy!”

„Da, mamă”, răspundeam eu.

„Ia-l pe Edward și veniți jos.”

„Mamă, nu pot deschide ochii”. Îl strigam apoi pe fratele meu, dar nici el nu putea să vadă.

Atunci mama spunea: „Este în ordine. Vom rezolva imediat problema.”

Bunicul prindea și urși spălător. Știți cum arată un astfel de urs? Când prindea un astfel de urs scotea untura din el și o pune într-o ploscă, deoarece era folosită ca medicament pentru orice boală. Când eram răciți ne-o dădea cu terebentină sau amestecată cu petrol. Acea untură de urs trebuia încălzită, apoi ne ungea cu ea pe la ochi ca să-i putem deschide. Vedeți, untura venea prin darul ursului.

Fraților și surorilor, și prin biserică avem curenți reci. Așa este. Printre noi a trecut un puternic vânt religios și toți s-au răcit, ochii multora fiind închiși din pricina aceasta.

Consiliul Mondial al Bisericilor ia avânt tot mai mare și îi va sili pe toți să intre acolo. Ei se îndepărtează tot mai mult de Cuvânt și nu doar ei, ci chiar și grupările noastre. În ce mă privește, eu sunt obligat să port acest mesaj și o fac nu ca să fiu deosebit de ceilalți ci, din dragoste dumnezeiască, pentru că

dragostea corectează.

Întoarceți-vă la Cuvânt și stați departe de ei! Fraților care-L slujiți pe Domnul, stați departe indiferent ce vor spune grupările voastre! Nu intrați acolo, căci acela este semnul fiarei! Țineți-vă departe de aceasta!

În aceste zile ale bisericii din Laodicea, Isus bate la ușă pentru că L-au scos afară. Din pricina aceasta, El caută să găsească câte unul, nu organizații întregi sau grupări mari. El încearcă să scoată unul de aici și altul de acolo.

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc.”

De curând, un frate mi-a povestit viziunea pe care a avut-o și mi-a spus:

„Lumina pe care ați primit-o voi poate cauza moartea multora.”

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc.”

Să fim atenți și plini de râvnă pentru El.

„Iată, Eu stau la ușă și bat”.

Aici nu vă ajută nici o untură de urs spălător, ci este:

„Un izvor umplut cu Sânge

Ce curge din rănilile lui Emanuel.

Cine intră în acest izvor,

Se spală de toate petele.

Tâlharul care a atârnat pe cruce,

S-a spălat în acest izvor

Acolo, păcătoșii murdari ca mine,

Pot să-și curețe petele.”

El mi-a deschis ochii cu alifia Lui pentru ochi. Da, Duhul Lui a coborât și mi-a uns ochii ca să pot înțelege Biblia. Eu n-am putut să văd; am fost doar păstorul unei biserici baptiste locale, dar într-o zi, El L-a trimis pe Duhul Său jos. Domnul n-a folosit alifia făcută din unsoare de urs, ci a trimis Focul Duhului Sfânt ca să-mi lumineze Scripturile. Astfel, am putut vedea că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci; am văzut că fiecare cuvânt al omului este minciună, dar Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul.

„Eu stau încă în fața ușii și bat.”

Aș dori să vă mai povestesc o întâmplare. Mai este timp? Bine, atunci ascultați.

În Sud trăia un bărbat de culoare care se numea Gabriel, dar oamenii îi spuneau:

„Gabe”. Eu l-am cunoscut bine pe păstorul lui și mergeam adesea împreună la vânătoare. El era tot de culoare și noi vânam mult împreună.

Bătrânului Gabe îi plăcea mult vânătoarea dar era un țintaș foarte slab. Într-o zi, el s-a dus împreună cu păstorul la vânătoare. Noi am tot încercat să-l convingem să vină la adunare, dar n-am reușit nicicum. Pur și simplu nu voia să vină. Întotdeauna când îl chemam, răspundea: „Eu nu merg acolo unde se duc fățarnicii.”

„Bine, Gabe, dar câtă vreme nu te duci acolo, ei sunt mai puternici iar tu nu te poți ascunde. Tu ești mai rău decât oamenii aceia, pentru că ei își dau măcar interesul și merg acolo.”

„Eu te stimez foarte mult, domnule Bill, dar știu că acolo merge și bătrânul James, care este un mare jucător de jocuri de noroc.”

„Gabe, nu lua în seamă lucrul acesta. Gândește-te că pentru aceste fapte va fi tras la răspundere James, nu tu. Tu ai un păstor bun, în persoana fratelui Jones, care este unul din cei mai cinstiți oameni din țară. Ia-l pe el ca exemplu dacă nu ai pe altcineva.”

Într-o zi, fratele Jones l-a luat pe bătrânul Gabe la vânătoare. El mi-a povestit mai târziu:

„În ziua aceea am împușcat mai mulți iepuri și păsări de cât puteam duce, iar când am ajuns acasă, i-am zis lui Gabe: „Vino deseară la mine”. Gabe s-a dus și totul a fost împărțit frățeste. Soția lui a fost o creștină adevărată, o femeie plină de Duhul Sfânt, care și-a văzut întotdeauna locul.

Păstorul Jones mi-a povestit mai departe:

„Când ne-am întors, Gabe privea tot timpul în urmă, iar când a apus soarele am observat că era foarte gândit și se tot plimba fără stare. Țeava puștii lui era plină de păsări și iepuri. La un moment dat, s-a apropiat, m-a bătut pe umăr și mi-a spus: „Pastore...”

„Da, Gabe, ce dorești să-mi spui?” Atunci am observat că fața neagră a bătrânului Gabe era plină de lacrimi care curgeau pe barba căruntă în jos.

„Pastore, acum o jumătate de oră, în timp ce mergeam de-a lungul râului, am privit apusul soarelui. Tu știi că părul și barba mea sunt deja cărunte, ceea ce înseamnă că și pentru mine se apropie încetul cu încetul apusul soarelui.”

„Așa este Gabe”, a răspuns pastorul pășind mai departe. Apoi s-a oprit deodată, s-a întors spre bătrân și l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu tine, Gabe?”

„În curând va apune și soarele meu, dar știi ceva? În timp ce mergeam pe lângă apă, m-am gândit că Dumnezeu mă iubește și pe mine.”

„Sigur că te iubește.”

„Pastore, tu știi că eu sunt un trăgător rău și că niciodată nu pot nimeri nimic, dar aveam mare nevoie de carnea aceasta acasă. Privește câtă carne mi-a dat El: toate aceste păsări și iepurii. Ne vor ajunge pentru toată săptămâna viitoare. Cu siguranță El mă iubește și pe mine, pentru că altfel nu mi-ar fi dat tot acest belșug de vânat.”

„Așa este”, a răspuns pastorul.

„De când am stat acolo, simt o bătaie deosebită la ușa inimii mele, iar El spune

Întruna: „Gabe, și soarele tău apune!” Pastore, știi ce am făcut? I-am promis ceva...”

„Aș vrea să te întreb ceva, Gabe: Care dintre predicile mele te-a mișcat? Sau poate a făcut-o vreuna din cântările cântate de cor?”

„Cântările de la adunare îmi plac foarte mult, pastore, și m-am bucurat de fiecare mesaj pe care l-ai predicat pentru că el vine din Cartea aceea bună și veche și eu știu că este Adevărul. Dar El mi S-a arătat astăzi prin vânatul acesta pe care mi l-a dat. Domnul a bătut la ușa mea, iar eu m-am întors și am recunoscut bunătatea Lui. Mai mult, duminică dimineața voi veni la adunare și mă voi așeza chiar în fața ta. Îți voi da mâna mea dreaptă, pentru că mi-am dăruit inima lui Dumnezeu în timp ce stăteam la poalele dealului.”

Și a mai spus: „Am să mă botez și voi sta alături de nevasta mea. Da, voi rămâne acolo până când mă va chema Domnul Acasă.”

Vedeți, acest bărbat a recunoscut cât de bun a fost Domnul cu el și s-a convertit.

Eu sunt misionar și aș vrea să puteți vedea numai o dată cât de flămânzi sunt oamenii din India. Mamele sunt atât de flămânde că abia se târăsc pe străzi, iar copiii nici nu mai pot plânge de foame.

Oh, dacă ne-am gândi la ceea ce avem noi aici! Uitați-vă la mașinile cu care ați venit; uitați-vă la hainele pe care le purtați și gândiți-vă cât sunteți de bogați.

Haideți să ne rugăm. În timp ce ne apropiem de ora 12.00, aș vrea să ne plecăm capetele și inimile înaintea Lui.

Fraților și surorilor, oamenii de știință spun că mai sunt trei minute până la miezul nopții. Priviți în jurul vostru și gândiți-vă la aceasta. Fraților, uitați-vă la bunele voastre neveste și la copiii care stau lângă voi, apoi gândiți-vă câți bărbați au milioane de dolari și iubesc din toată inima o femeie care a căzut în patima beției sau în altceva de felul acesta. Ei și-ar da cu bucurie toți banii numai să aibă o soție credincioasă și iubitoare, cum sunt nevestele voastre.

Și vouă, femeilor, cu cât vă este mai bine decât la multe alte femei? Câte femei sunt în dimineața aceasta aici împreună cu soții și cu copiii lor? Câte stau lângă patul în care zace copilul lor bolnav sau schilod? Priviți apoi câți copii buni avem. O, Dumnezeule, există atâtea probleme!

Uitați-vă bine în jurul vostru și gândiți-vă că El a fost atât de bun cu noi, americanii! Nu simțiți că în dimineața aceasta ar trebui să fiți puțin mai atenți?

Sora noastră a cântat puțin mai devreme:

„Deschide-ne ochii un pic mai mult,

Deschide-ni-i, Doamne.

Ochiul Lui vede pițigoiul, Pițigoiul acela mic.

El vă vede și pe voi.

El bate și acum la ușa inimii tale. Poți auzi bătaia aceea demodată și Glasul Lui care-ți spune: „În dimineața aceasta vin la tine.”?

Prieteni, este cea mai mare onoare pe care o poate avea un om, dacă auzim această bătaie la ușa inimilor noastre.

Nu vreți să ridicați mâinile și să spuneți: „Doamne, doresc ca începând de astăzi, cu ajutorul și spre onoarea Ta, să-mi aduc viața cât mai aproape de Tine. Ajută-mă la aceasta, Te rog.”? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

„Cu ajutorul Tău, nu voi uita niciodată Mesajul acesta.:

„Iată, Eu stau la ușă și bat.”

Gândiți-vă, unde bate El? La ușa unui bar sau a unei șuri? O, nu! Dar unde bate? La ușa bisericii: *„Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.”*(Apocalipsa 3.20).

O, Dumnezeul meu iubit, de ar face Duhul Sfânt ca toate cuvintele care au fost spuse în dimineața aceasta, în legătură cu textul acesta, să fie clare în inimile acestor oameni!

Doamne, din cei aproximativ o sută de oameni aflați aici, cam 20-30 au ridicat mâinile. Eu nu știu de ce au nevoie, dar știu că așa cum este foarte aproape amiaza, așa este de aproape și venirea Ta. S-ar putea ca încă înainte de topirea zăpezii să fim chemați Acasă și poate că acesta este momentul hotărâtor care va decide viitorul acestor oameni: dacă vor fi mântuiți sau vor rămâne aici.

Scumpul meu Dumnezeu, noi Îl primim pe Isus și cuvintele Lui, plini de smerenie și de umilință. Uple-ne cu Sfântul Tău Duh astfel ca viețile noastre să aducă repede roadele cerute de Tine.

Iartă multele noastre greșeli și primește-ne la Tine. Noi nu putem să-Ți dăm nimic în schimb, Doamne, pentru că tot ce avem am primit de la Tine. Și așa cum zicea Gabe din povestirea pe care v-am spus-o, „Tu ne iubești cu adevărat.”

Oamenii aceștia stau aici de patru ore, pentru că Te iubesc, Doamne, de aceea Te rog să trimiți alifia Duhului Sfânt peste ochii lor.

O, de-ar veni toți oamenii din oraș la adunarea din seara aceasta și de-ar avea loc o mare revărsare a ungerii Tale peste ei! Dăruiește-le-o, Doamne!

Dă-ne o mare trezire, în seara aceasta. Binecuvântează fiecare suflet care face ceva pentru Tine. Binecuvântează fiecare slujitor al Tău din lumea aceasta. Fii cu ei și ajută-i, Doamne.

Deschide-ne ochii ca să vedem și să intrăm mai mult în chipul lui Hristos. Iartă-ne păcatele și primește-ne pentru că îi încredințez pe toți în mâna Ta.

Doamne, acum citez cuvintele pe care le-ai spus Tu: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). Poate că cuvintele pe care le-am spus au fost aspre, dar știu că cineva le-a auzit. Sămânța a fost aruncată, iar Tu ai spus: *„Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată ci a trecut de la moarte la viață.”*(Ioan 5.24).

Ei și-au ridicat mâinile, Doamne, pentru că au biruit povara care le trăgea în jos. Prin aceasta au dovedit că posedă un duh care a putut să audă bătaia Ta la ușa inimii lor.

Deschide ușa, Doamne! Deschide-o chiar acum și vino înăuntru. Suntem ai Tăi. Primește-ne în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pe Mielul cel scump

Care m-a iubit și a murit pentru mine

Pe lemnul crucii.

Îl iubiți? Poate ar trebui să închidem ochii pentru un moment, să ridicăm mâinile și să cântăm din toată inima:

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc.”

Doamne, ne-am ridicat cu toții mâinile spre Tine. Vino și intră în inimile noastre, Doamne Isuse. Vino în inimile noastre și cinează cu noi pentru că și noi dorim să cinăm cu Tine.

Îl iubiți? Oh, găsesc că este minunat! Voi, nu? Simțiți prezența Lui? Asta mă aduce mai aproape de El și mă face să mă simt cu adevărat bine. (Fratele Branham cântă).

Aș vrea ca în timp ce vom cânta strofa următoare a acestui cântec vechi, să dați mâna unii cu alții.

Rămâneți liniștiți la locurile voastre și spuneți doar: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.” „Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Sunt foarte bucuros să mă aflu aici împreună cu tine.”

Haideți să facem aceasta acum.

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Williams. Mă bucur să fiu aici împreună cu tine.

Gândiți-vă la faptul că metodiștii dau mâna cu penticostalii și cu bapțiștii, iar bapțiștii dau mâna cu prezbiterienii, în timp ce cântăm cu toții, din adâncul inimilor noastre, purtați de același dor.

Eu găsesc de bine ca, după un mesaj de mustrare și de curățire, să fim într-un cuget și să cântăm în dragostea Duhului Sfânt.

„Iată, ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună.” (Psalmul 133.1).

Aceasta o spune Biblia. *„Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginile veșmintelor lui.”* (v. 2).

Voi sunteți oameni cumsecade de aceea nădăjduiesc să vă mai vizitez încă o dată înainte de a fi chemat de Domnul sau de începerea Împărăției de o mie de ani. Dacă nu, vă voi vedea pe malul celălalt. Amin. (Fratele Branham cântă).

Deschideți fiecare ușă! Apăsăți doar butonul acela mic și veți vedea cum se vor deschide una după cealaltă.

Spuneți: „Vino înăuntru, Doamne Isuse. Fii Domnul meu și ajută-mă ca începând din clipa aceasta să nu Te mai las în afara ușii, ci să fiu cu totul al Tău.”

Voi, cei care ați ridicat mâinile și doriți să veniți mai aproape de Domnul, vă rog să mergeți în seara aceasta la adunarea renăscuților. Sunt sigur că Păstorul de acolo vă va primi cu bucurie. El are doi dinari ca să aibă grijă de voi și are și Ulei și vin ca să vă tămăduiască rănilor.

El poate duce această lucrare la bun sfârșit.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Acum încredințez adunarea fratelui Williams.

- Amin -